

ZAŠTO SU KRUPNI NAFTAŠI OSVOJILI SVIJET

Uvod

U osvit 20. vijeka pojavio se novi međunarodni poredak. Poredak zasnovan na nafti. Do kraja 20. veka taj poredak je bio čvrsto uspostavljen. Grejanje. Transport. Industrijska moć. Proizvodnja plastike. Lijekovi. Ne postoji aspekt modernog svijeta koji nije na neki način zavisao od nafte.

Ali vladari ove naftogarihije - Rokefeleri i Standard oil, britanska kraljevska porodica u BP, holandska kraljevska kuća i Rotšildi u Rojal dač šelu - nisu se zadovoljili pukom finansijskom dominacijom. Moć koja je proizišla iz njihovog gotovo totalnog monopola nad najvažnijom svjetskom sirovinom bila je ogromna, i nisu se ustručavali da upotrijebe tu moć da preprave svijet prema svojoj zamisli.

Kao što smo vidjeli u [Kako su krupni naftaši osvojili svijet](#), uticaj naftogarha bio je zapanjujući. Od obrazovnog sistema do medicinske profesije, od "Zelene revolucije" do "Genetske revolucije", od svjetskog rata do Zalivskog rata, novac od nafte korišćen je za oblikovanje svakog aspekta svijeta u kojem živimo. Od pojave petrodolara 1970-ih, čak i međunarodni monetarni sistem počiva na nafti.

Ali sada, u 21. vijeku, izgleda da se stari poredak, naftni poredak, konačno bliži kraju.

Ejmi Gudman: Počinjemo da vidimo novu prekratnicu u rastućoj kampanji izvlačenja kapitala iz kompanija za naftu, gas i uglj, koje podstiču klimatske promjene. Mej Boevi (May Boeve), izvršni direktor u 350.org, izdao je saopštenje neposredno pred naše današnje emitovanje.

Mej Boevi: Danas objavljujemo da su na današnji dan obaveze divestiranja prešle podiok od 3,4 biliona dolara. To su 3,4 biliona dolara u aktivama, koje su sada očišćene od fosilnih goriva.

Izvor: [***Da li su nafta i gas novi duvan? Pokret za dekapitalizaciju fosilnog goriva dostiže novu prekratnicu - Democracy Now!***](#)

Robert Dadli: U sektoru nafte i gasa, prepoznavamo doprinos naših aktivnosti i proizvoda emisiji gasova sa efektom staklene bašte. Što je bio razlog za pokretanje Klimatske inicijative za naftu i gas (OGCI).

Izvor: [***OGCI ulaže u inovativne tehnologije sa niskim emisijama***](#)

Narator 1: Ono što je počelo kao pokret na američkim studentskim naseljima, stiglo je do nebodera visokih finansija.

Narator 2: Na globalnom nivou, skoro 200 institucija i hiljade pojedinaca iznijeli su ukupno 50 milijardi dolara u aktivama iz fosilnih goriva.

Aktivista za divestiranje: Ako uzmemo svoj novac, stavimo ga u obnovljive izvore, poput solarnih ploča, svijet bi mogao biti tako dobro mjesto.

Izvor: [***Dan globalnog divestiranja 2015***](#)

Mase, nakon što su identifikovale naftogarhe i njihovu razornu stegu nad planetom, vide slabljenje krupnih naftaša, i počele su slaviti. Obećanje o postkarbonskoj budućnosti za njih predstavlja kraj naftogarhije.

Međutim, ono što mnogi ne uviđaju je da naftni poredak nikada nije bio zarad nafte. Naftogarsima nije bila bitna nafta, već kontrola. I, nakon što su odavno prerasli svoju finansijsku zavisnost od sirovine koja im je donijela moć i bogatstvo, sada su na čelu ovog napora za postkarbonsku eru.

Naftogarsi sada nastoje da uvedu novi međunarodni poredak. Poredak u kojem je njihova kontrola konsolidovana, njihov plan kompletan, njihova moć neupitna. Poredak u kojem je svaki aspekt ljudskog života, od energije do novca, do samog genoma, precizno uređen i tehnološki kontrolisan.

Ovo je priča o onome što naftogarsi zaista žele i kako planiraju da to postignu.

PRVI DIO: USPON EUGENIKE

Daka, 1963.

Dan je kao i svaki drugi u Daki. Ulice su prljave, smrdljive i u potpunosti zakrčene ljudima, koji leže na ulicama. Sklupčani u jarku. U taj ljudski roj zakoračio je sasvim neočekivan lik. Odudara od gomile u svom nepogužvanom suvom odijelu, stežući aktovku. Osmotrivši prizor, odmahnuo je lagano glavom prije nego što je primijetio, pola za sebe, a pola svom saputniku, "Pa, to je taj problem, zar ne?"

To je scena koja se odigrala mnogo puta: zapadni turista preplavljen užurbanom masom indijskog potkontinenta. Ali ovo nije puki turista, koji provodi vrijeme na svom odmoru. [Ovo je Džon D Rokefeler III](#), unuk naftnog barona Džona D Rokefelera. Naoružan nezamislivim bogatstvom, moći i uticajem, koje mu je podarilo njegovo prezime, bio je na misiji do učini nešto povodom "problema" prenaseljenosti.

Rokefeler je pristupio toj misiji kao predstavnik Savjeta za populaciju, grupe koju je sam osnovao da bi se pozabavio "problemom" u Daki i drugdje. Na površini, Savjet za populaciju je bila jednostavna organizacija sa jednostavnim zadatkom: da podrži medicinsko i naučno istraživanje o pitanju rastuće ljudske populacije. Ali mračna strana Savjeta i njegova filozofija vodilja otkrivaju Rokefelerove stvarnu zainteresovanost za taj "problem", i njegovo krajnje "rješenje".

Džon D Rokefeler III - ili JDR3, kako je bio poznat u krugovima istraživača, poslovnih ljudi, političara, diplomata i kraljevića u orbiti porodice Rokefeler - rano je odlučio kako da pravilno iskoristi ogroman novac i moć koju je imao na raspolaganju: za kontrolisanje populacije planete. 1934. godine, tada 28-godišnji JDR3 napisao je pismo ocu, Džonu D Rokefeleru junioru, o istraživanju Fondacije Rokefeler o "kontroli rađanja i srodnim pitanjima", izjavivši: Došao sam sasvim sigurno do zaključka da je ovo oblast koja me zanima, barem zasad, i na koju ću usredsrediti svoj doprinos.

Ako išta, JDR3 je bio čovjek od riječi. Nakon što je od Rokefeler fondacije naručio [misiju za utvrđivanje činjenica](#) u Aziji da bi izvjestio o opasnostima od rastuće populacije trećeg svijeta, organizovao je konferenciju vrhunskih medicinskih i demografskih istraživača tadašnjeg vremena, kako bi diskutovao - kao što je sam naslov sastanka [označio](#) - "probleme populacije". Iz tog

sastanka nastala je ideja o organizaciji Savjeta za populaciju, koja će upravljati razvojem rastućeg područja istraživanja o stanovništvu i plodnosti. JDR3 je lično donirao 1,35 miliona dolara vlastitog novca za osnivanje Savjeta i njegove početne operativne troškove.

Kao i njegov otac, i djed prije njega, Rokefeler je naučio da koristi filantropiju i velikodušnost kao masku za svoju pravu namjeru: kontrolu. Ali ta maska je pala, kada je napisao nacrt povelje Savjeta, otkrivajući istinsku svrhu organizacije. Savjet će, [prema JDR3](#), "promovisati istraživanje i primjenu postojećeg znanja da potpomogne razvoj takvih promjena u stavovima, navikama i pritiscima životne sredine koje utiču na živote ljudi, tako da u svakom društvenom i ekonomskom grupisanju, roditelji, koji su iznad prosjeka po inteligenciji, kvalitetu ličnosti i ljubavi, težiće da imaju veće porodice od prosjeka."

Tomas Paran, bivši Generalni hirurg Sjedinjenih država i saosnivač Savjeta, upozorio je na unošenje takvog otvorenog priznanja u tekst misije Savjeta. "To dodvodi do takvih pitanja", [upozorio je](#) kao što su: „Ko treba da odredi 'roditelje koji su iznad prosjeka u ...ljubavi?' [...] Takođe, ko bi odlučivao da li je ličnost neke osobe iznad prosjeka? Iskreno rečeno, implikacije ovoga, premda ja znam da su za cilj imale eugeničke implikacije, lako bi mogle biti krivo shvaćene kao nacistička filozofija nadmoćne rase. Stoga sam preradio ovaj paragraf."

Ta rečenica je izbačena iz konačne verzije povelje.

Međutim, istina je da tu rečenicu nije napisao JDR3 lično. Ona je zapravo prepisana slovo po slovo sa poleđine *Eugeničke novosti*, glavnog izdanja američkog pokreta za eugeniku. To nije bila puka slučajnost. Frederik Osborn, jedan od saosnivača Savjeta i prvi predsjednik nakon što se Rokefeler povukao 1957. godine, bio je takođe predsjednik Američkog eugeničkog društva. Kada je osnovan Savjet za populaciju, Osborn i Američko eugeničko društvo, kojim je formalno upravljao, [preselili su svoje operacije](#) u kancelariju Savjeta u Njujorku, gdje sada eugeničko društvo dobija sredstva direktno od Rokefelerovog Savjeta za populaciju. Savjet za populaciju je bilo Eugeničko društvo pod drugim imenom.

Eugenika. Ovo je bila vizija vodilja JDR3 i "filantropija" porodice Rokefeler. Vizija koja je definisala Rokefelere i njihove kolege naftogarhe kao nadmoćne porodice, podesne, zbog njihovog bogatstva i uspjeha, da upravljaju tokovima svjetskih događaja. Moć za određivanje ko je podoban za razmnožavanje, a ko je previše siromašan da prenese dalje svoje gene.

[Džoe Plamer](#): Eugenika je u biti pokret među elitom da se iskorijeni ono što elita smatra nižom klasom, a to su niže društvene klase, rasne klase, etničke klase. Manje-više svi koji nisu u skladu sa njihovim standardima. A nakon iskorjenjivanja tih klasa, ono što ciljaju je da se genetski dizajniraju do tako visokog nivoa da ostatak stanovništva, kojem bi dopustili da postoje ispod njih, nikada, u suštini, ne bi imao moć da ih zbaci. Kraj istorije.

Dakle, sam pojam je skovao Galton i u suštini znači "dobro rođen". Ova ideja je neka vrsta mješavine mnoštva ideja koje su kružile naokolo sredinom 19. vijeka. Tako, da ako se vratite unazad do, recimo, Mendela, Mendel je proučavao nasljedne osobine u biljkama graška. I mogao je da utvrdi da se određene osobine prenose dalje, i da se te stvari mogu odrediti i u biti predvidjeti.

A u gotovo isto vrijeme, sad imate Spensera, koji govori o "preživljavanju najспособnijih" sa istom idejom, ista nit se provlači tuda. Da postoje genetske osobine koje bi jednu vrstu, jednu biljku ili životinju, učinile podesnijom od druge i sposobnijom za preživljavanje.

Takođe, naravno, imali ste Darvina. Darwinov rad u to vrijeme, *Porijeklo vrsta*, na neki način ocrtava ovaj proces, kojim se genetski materijal prenosi dalje, a evolucija, znate, nastaje kroz taj proces.

Dakle, Galton u suštini uzima sve te ideje, a on je bio poznat po tome što je posmatrao i identifikovao obrasce. I ono što je on u suštini učinio je, on je nadošao na tu ideju da proučavajući ljudske osobine mogli bismo, ako bismo htjeli, uzgajati nadmoćna ljudska bića.

Opsjednuti uzgojem i porodičnim nasljeđivanjem, eugeničari su vjerovali da su ne samo fizičke osobine, poput težine i visine, određivane porodičnim nasljeđem, već i društvene osobine, kao inteligencija, savjesnost, ili čak kriminalitet. Ako ste siromašni, to je zato što ste od siromašnog roda. Ako ste kriminalac, to je zato što je vaša porodična loza kriminalna. A ako ste Rokefeler, Rotšild ili kraljevske krvi, vi ste bogati i uspješni jer je vaša porodica predodređena za bogatstvo i uspjeh.

Pseudonaučni spoljni sjaj eugeničke filozofije 19. vijeka možda je bio nov, ali u stvari sama ideja stara je koliko i ljudska civilizacija. Ljude su uvijek učili da su njihovi vladari posebni, za klasu iznad, članovi porodice posebno odabrani da vladaju masama. Bilo da su doslovno potomci bogova, poput egipatskih faraona ili japanskih careva, ili članovi porodica posebno odabrani od strane bogova da upravljaju svojim kraljevstvima, kao evropski monarsi, vladarsko pravo nad drugima je nešto što se prenosilo kroz porodično stablo. A prost narod je znao svoje mjesto; pošto nisu rođeni od kraljevske krvi, na svijet su stizali kao kmetovi, obrađivali zemlju u korist plemićke klase, i ako su imali sreće, imali su svoju djecu da ponove ciklus u narednoj generaciji.

Ali slom srednjovjekovnog feudalizma doveo je do stvaranja novobogate trgovačke klase. Razvoj naučnog metoda predstavljao je izazov vijekovima religijske dogme. Širenje filozofije prosvjetiteljstva do rušenja monarha i pojave demokratije. A industrijska revolucija utabala je put nastanku razbojničkih barona i stvaranju ogromnih novih porodičnih bogatstava.

Krajem 19. vijeka, dok su naftogarsi u Americi i Evropi počeli da konsoliduju svoje bogatstvo, bilo je potrebno novo opravdanje za elitno vladanje društvom. Opravdanje koje je odbacilo zastarjela pozivanja na natprirodni poredak, prividno utemeljen na osnovama nauke. To je ideja koja bi mogla objasniti kako su se nadobudni *novopečeni bogataši* poput Rokefelera i Rotšilda uzdigli do istaknutih pozicija u društvu, rame uz rame sa starim evropskim kraljevskim dinastijama.

Eugenika se tu savršeno uklapa. Odgovor je bio u njihovim genima.

Ričard Grov: Pa, mislim da ova eugenička ideja, koja proističe iz "opstanka najспособnijih", skoro da daje naučni izgovor za neke od najnehumanijih i najužasnijih djela kroz koje je čovječanstvo ikad prošlo, a koja je potom ispoljilo. Tako da ideja kontrole ljudi kroz kontrolu reprodukcije, reproduktivne sposobnosti i pristupa partnerima, i takve stvari, je ideja stara hiljade godina.

Tako se eugenika [...] pojavila u punom obliku u kasnim 1800-im, gdje imate ljude kao što su Darwinovi, Vedžvudovi i Haksliji - posebno Tomas H. Haksli, poznat kao "Darvinov buldog". Tako

ove ideje eugeničara zaista dobijaju novi život krajem 1800-ih, i došavši u 1900-te, te ideje su bile prigrljene od strane istih onih porodica koje su bile razbojnički baroni, koje je finansirala Rotšildova bankarska mreža, takođe Fabijansko socijalističko društvo, koje je opet imalo dosta onih istih uticajnih ljudi poput onih ljudi pozicioniranih visoko u Britanskoj imperiji.

Tako da je to [...] postalo primjetno 1920-ih i 1930-ih u onim kampanjama prisilne sterilizacije, gdje, ako su mislili da imate nizak IQ, ili neku urođenu bolest koja se mogla naslijediti, niste imali pravo da se vjenčate i imate djecu.

Eugenika je, naravno, bila pseudonauka. Kad su Galton i njegove kolege počeli razvijati teoriju o identifikaciji stvarnog mehanizma nasljeđa, uključujući gene i DNK, bila je skoro 100 godina daleko. Umjesto toga, koristili su sveobuhvatne pojmove bez ikakve definicije - kao "slaboumnost" da bi dijagnostikovali kriminalitet, tvrdeći da je bio uzrokovan "defektnom plazmom klica". Koristili su frenologiju da bi utvrdili fizički izraz alkoholizma ili niske inteligencije. I najčuvenija djela eugeničara, poput studije Henrija Godarda o porodici Kalikak, bila su potpuno diskreditovana i čak odbačena od samih autora.

Džo Plamer: Tako da je eugenika 100% pseudonauka. To je potpuno proizvoljno, te karakteristike za kojima tragaju. Nešto poput slaboumnosti ne samo da je nenaučno, već u suštini može biti opisano na bilo koji način na koji posmatrač želi da opiše. Tako da bi slabouman moglo značiti da možda mucate, pa ste onda možda slaboumni, ili ste stidljivi, pa ste slaboumni. Možda im se samo ne sviđa kako se ponašate, pa ste onda slaboumni.

Ali ideja je bila zarazna. Kao i svaka najprimamljivija pseudonauka, eugenika objašnjava tako mnogo sa tako malo truda. Dražila je sujetu istraživača, koji su obično vodili porijeklo iz uspješnih i bogatih porodica. I dala je izgovor za socijalni inženjering u mjeri o kojoj nikada prije nije bilo sanjano.

Kada je eugenika prešla Atlantik, šireći se od uzvišenog britanskog sela Galtona i njegovih pristalica do stjenovitih obala Amerike, pogodila je silinom uragana ambiciozne mlade istraživače poput Čarlsa Davenporta . Zoolog školovan na Harvardu, koji je odrastao u puritanskoj porodici kongrecionista u Novoj Engleskoj, Davenportov strogi otac bio je opsjednut genealogijom, prateći porodično stablo skroz unazad do svojih Anglo-saksonskih predaka iz 1086. godine. Kada je mlađi Davenport otkrio Galtonove spise, dok je radio u biološkoj laboratoriji na Long ajlendu, pronašao je svoj cilj u životu. Kako je kasnije rekao Američkom udruženju uzgajivača, koje je postalo važan saveznik u njegovom eugeničkom pokretu: "Društvo se mora zaštititi; kao što polaže pravo da ubicu liši života, isto tako može uništiti odvratnu zmiju beznadežno opake protoplazme. "

Sa prozelitskim žarom [religioznog preobraćenika](#), Davenport je osmislio ambicioznu ideju za unapređenje eugeničkog cilja: osnivanje Eugeničkog registarskog zavoda koji bi vodio zabilježbu o genetskoj povijesti svakog pojedinca, žene i djeteta u Americi (i, kasnije, u svijetu), tako da bi se svaki čovjek mogao kategorisati po porodičnoj lozi i dodijeliti genetski rejting. Jednom kada bude kompletiran, oni sa najnižom eugeničkom vrijednošću mogli bi se odstraniti iz genetskog fonda.

Džo Plamer: Tako, dakle, ideja eugenike stiže u Ameriku, završi u krilu Čarlsa Davenporta, koji se obraća Karnegi institutu radi finansiranja, i u Cold Spring Habor laboratoriji osnivaju, u suštini, institut za proučavanje eugenike, koji se na kraju, sa nešto novca od Harriman-a, razvije u Eugenički registarski zavod. Između ovog prvobitnog instituta osnovanog u Cold Spring Harbor-u i,

kasnije, Eugeničkog registarskog zavoda, koji je takođe pridodat tome, radi se o milionima i milionima i milionima dolara izdvojenim za istraživanje, da bi se našla inferiorna "klico-plazma" - kako se često opisuje.

Početni doprinos Rokefelerove fondacije Eugeničkom registarskom zavodu, svega 21.650 dolara, bio je mali iznos, ali je došao sa jasnim koristima: ne samo institucionalna infrastruktura, i osoblje fondacije, i prestiž samog Rokefelerovog imena, već takođe i obećanje dodatne podrške u napredovanju rada. I kao i uvijek, Rokefelerovi su održali datu riječ.

Istraživači Rokefeler fondacije, poput Viliijama Velča, koji je bio osnivački direktor Rokefelerovog instituta za medicinska istraživanja, sjedili su u [odboru ERO-a](#) i pomagali u usmjeravanju njegovih aktivnosti. Rokefeleri su takođe obezbijedili sredstva za pojedina istraživanja, kao donacija od 10.000 dolara za pregled eugenički nepodesnih u okrugu Nasau, u državi Njujork. A fondacija je stvorila i sestrinske organizacije, poput Biroa za socijalnu higijenu, koji je vršio razmjenu istraživačkog rada i istraživača sa Davenportovom vlastitom laboratorijom.

Džon D Rokefeler junior je od samog početka posebno pokazivao zanimanje za Davenportov rad. Redovno su se dopisivali o brojnim eugeničkim pitanjima. U januaru 1912. godine, kada se pominjao plan za smještanje "mentalno manjkavih" žena osuđenica da bi ih spriječili da rađaju djecu, mladi Rokefeler nasljednik napisao je Davenportu svoja razmišljanja o toj šemi. Što se njega tiče, junior je [izjavio](#) : "Ovaj plan mi djeluje izuzetno važan. On ukazuje na naučni način da se izbjegnju zla koja naši sudovi treba da isprave, a koja u stvarnosti samo uvećavaju. " Nakon što je Davenport odgovorio da će plan biti uspješan samo ako uključi eugenički pregled osuđenika, Junior je dao 200.000 dolara za osnivanje upravo takvog jednog instituta. Institutom za kriminologiju u Njujorku rukovodio je Rokefelerov vlastiti Biro za socijalnu higijenu, i bio je popunjen zaposlenim koji su se obučavali u Eugeničkom registarskom zavodu.

Podstaknut podrškom američkih bogataša i moćnika, oblast eugenike se preobrazila iz čudnog hobija nekolicine ludih naučnika u društveni pokret jedne čitave generacije. Ekonomisti, političari, autori, aktivisti - do 1920-ih, svako ko je bio nešto veličao je potrebu da se iskorijeni klica-plazma nižeg soja.

Marije Stops, proslavljeni pionir planiranja porodice, koja je osnovala prvu britansku kliniku za kontrolu rađanja u Sjevernom Londonu 1921. godine, oštro je kritikovala "horde neispravnih", pozivajući na obaveznu sterilizaciju onih koje je smatrala "nepodobnim za roditeljstvo."

Tomi Daglas, koji je danas slavljen kao heroj za svoju ulogu u osnivanju nacionalnog zdravstvenog sistema, predao je magistarski rad McMaster univerzitetu, zagovarajući da "nenormalni", "oštećeni" i "moroni", poput onih sa niskim koeficijentom inteligencije ili fizičkim abnormalnostima, budu izolovani na "državnoj farmi, ili u koloniji, gdje bi odluke za njih donosio kompetentni nadzornik, i pozvao je vladu da ozvaniči "mentalnu i fizičku spremnost" da bi spriječila razmnožavanje "nepodobnih".

Džon Mejnard Kejns, ekonomista koji nam je dao Kejnizijansku ekonomsku školu, još i danas popularnu među centralnim planerima, i sam je bio predsjednik Britanskog eugeničkog društva od 1937. do 1944. godine.

Aleksandar Graham Bell je još slavljjen kao izumitelj telefona, a zapravo je bio jedan od prvih pristalica Čarlsa Davenporta i utemeljivač Odbora naučnih direktora Eugeničkog registarskog zavoda. On je otvoreno vodio kampanju za "iskorijenjivanje rase gluvih" intervencijom vlade da spriječi gluve ljude da se vjenčavaju.

Dramski pisac, autor i dobitnik Nobelove nagrade, Džordž Bernard Šo, zalagao se za stvaranje vladinog panela koji bi zahtijevao od svakoga da opravda svoje postojanje. Ako ne bi uspjeli da to učine, Šo je smatrao da bi država trebalo da ih pobije.

Džordž Bernard Šo:...Ali postoji izniman broj ljudi koje bih želio da ubijem. Ne u nekom neljubaznom ili ličnom duhu, ali to mora biti jasno svima vama - svi mora da poznajete barem pola tuceta ljudi koji su beskorisni u ovom svijetu. Koji su više smetnja, nego što vrijede. I smatram da bi bilo dobro natjerati svakoga da izađe pred propisno imenovanu komisiju, baš kao što bi mogao izaći pred poreznu komisiju, i recimo, svakih pet godina, ili čak sedam godina, samo ga izvesti pred nju i reći: "Gospodine, ili gospođo, hoćete li biti ljubazni da opravdate svoje postojanje?" Ako ne možete opravdati svoje postojanje, ako ne nosite svoje breme zato što nećete, ako ne proizvodite koliko trošite, ili možda i malo više, onda, sasvim jasno, ne možemo koristiti veliku organizaciju našeg društva u svrhu da vas održava u životu. Zato što nam vaš život ne donosi korist, niti može biti od bilo kakve koristi.

Izvor: [Džordž Bernard Šo govori o smrtnoj kazni](#)

Na kraju, uz finansiranje fondacija i promociju, ovakav eugenički način razmišljanja proširio se u popularnu kulturu. Američko eugeničko društvo sponzoriralo je "[takmičenja sposobnijih porodica](#)" na državnim sajmovima, dijeleći nagrade familijama sa najvišim ocjenama iz testa o "eugeničkom zdravlju". Društvo je takođe sponzoriralo takmičenja za dodjelu nagrada sveštenstvu, koje bi uklopilo poruku eugenike u svoje propovijedi. Eugenika je čak stigla i do filmskog platna:

"Smatrali smo da je nužno da predočimo slučaj vaše porodice pred državnom zdravstvenom komisijom, i nakon pregleda odlučili su da ima jedan bitan korak da se preduzme, da se čitava vaša porodica sterilize."

Zašto, šta je to? Ne znam o čemu pričate.

„Pa, istražili smo istorijat vaše porodice, Alisa, i većina u posljednje tri generacije su bili slaboumni, urođeni bogalji ili pijanice iz navike. Umjesto poboljšanja, svaka generacija je sve veći problem. Sad, u ovoj državi imamo zakon, koji predviđa da se takvi ljudi operišu tako da nemaju više djece.

"A, tako."

Izvor: [Djeca sutrašnjice](#)

Ali puko popularizovanje svojih ideja nije bio cilj eugeničara. Htjeli su djelovanje. A u ovom slučaju, to je značilo konkretne korake ka eliminaciji defektne klica-plazme iz ljudske populacije.

Ubijanje onih koji se smatraju nepodesnim, uz odobrenje vlade, je uvijek bila jedna opcija na stolu. A nisu samo dramski pisci poput Bernarda Šoa zagovarali vladine panele smrti; eugeničari svih boja

diskutovali su i raspravljali o ideji "ubijanja degenerika" kao o najbržem putu za dostizanja svojih ciljeva.

“Pogrešna shvatanja onoga što se smatralo božanskim zakonom i sentimentalno vjerovanje u svetost ljudskog života teže da spriječe i eliminisanje defektnih novorođenčadi, i sterilizaciju odraslih ljudi, koji nisu od vrijednosti za zajednicu. Prirodni zakoni zahtijevaju brisanje neprikladnih i ljudski život je vrijedan jedino kad je od koristi zajednici ili rasi.” - Medison Grant, direktor Američkog eugeničkog društva, 1915.

Ali vodeći eugeničari su uvidjeli da ovakav pristup nije bio moguć u političkoj i pravnoj klimi tog vremena. Kao što je Henri Godard napomenuo u svojoj sramnoj studiji o *Porodici Kalikak*: “Za nižerazrednog idiota, odvratnog nesrećnika koji se može sresti u našim institucijama, neki su predlagali komore smrti. Ali čovječanstvo uporno odstupala od takvog metoda, i ne postoji vjerovatnoća da će se ikad praktikovati.”

Umjesto toga, morali bi da se okrenu drugoj opciji, politički prihvatljivijem rješenju za sprječavanje nepoželjnih da se razmnožavaju: prisilnoj sterilizaciji.

Indijana je usvojila prvi američki zakon o sterilizaciji 1907. godine i za samo nekoliko godina postojale su desetine država, gdje su oni koji su smatrani za "nepodesne" bili zakonski sterilisani protiv svoje volje. Ali ipak, to nije bilo dovoljno eugeničarima. Pristup je bio previše stihijski: samo nekoliko sterilizacija je obavljeno po ovim zakonima, i sam zakon o prisilnoj sterilizaciji u državi Indijani bio je poništen od strane Vrhovnog suda 1921. godine.

Heri Laflin, Davenportova desna ruka u Eugeničkom registarskom zavodu, koji je finansirao Rokefeler, još jednom je priskočio u pomoć da riješi problem. Izradio je zakon o "[Modelu eugeničke sterilizacije](#)" 1922. godine, koji je postao osnova za zakon o sterilizaciji u Virdžiniji iz 1924. godine. Da bi se direktno suočili sa pitanjima, eugeničari su odlučili da ospore ustavnost zakona i pokrenu tužbu sve do Vrhovnog suda. Sve što im je trebalo je podesan probni slučaj koji bi iznijeli na sud. A pronašli su ga u slučaju Keri Bak, osamnaestogodišnje štice Kolonije za epileptičare i slaboumne u državi Virdžinija, koja nije bila ni epileptičar ni slaboumna.

Ejmi Gudman Ali počnite od 1920-ih sa Keri Bak.

Adam Koen Dakle, ona je mlada žena koja odrasta u Šarlotesvilu, Virdžinija, a koju je podigla samohrana majka. U to vrijeme postojalo je mišljenje da je bolje često oduzimati sirotu djecu od roditelja i smještati ih u domove ljudi srednje klase. Tako je smještena u hraniteljsku porodicu, koja ju je veoma loše tretirala. Nije joj bilo dopušteno da svoje roditelje oslovljava sa "mama" i "tata". Obavljala je dosta kućnih poslova za njih i bila iznajmljivana susjedima. A onda jednog dana, silovao ju je nećak njene hraniteljice. Zatrudnila je van braka. I umjesto da joj pomognu sa tom trudnoćom, odlučili su da je proglase epileptičnom i slaboumnom, iako nije bila ni jedno od to dvoje, i poslata je u Koloniju za epileptičare i slaboumne izvan Linčburga, Virdžinija.

Gudman: I šta joj se tamo desilo?

Koen: A tamo je stigla u sasvim pogrešno vrijeme. Virdžinija je upravo bila usvojila eugenički zakon o sterilizaciji, i htjeli su da ga oprobaju na sudovima. Te su zgrabili Keri Bak kao savršenu

tužiteljicu u ovoj tužbi. Te su odlučili da je učine prvom osobom u Virdžiniji koja će biti eugenički sterilisana, i odjednom se našla usred spora, koje je išao ka Vrhovnom sudu SAD.

Izvor: *Bak protiv Bela: Unutar slučaja SCOTUS, koji je doveo do prisilne sterilizacije 70.000 ljudi i inspirisao naciste*

Slučaj je bio lažan, izmišljen samo da bi se dobio pečat odobrenja od Vrhovnog suda po pitanju prisilne sterilizacije. "Nezavisni advokat" Keri Bak bio je, zapravo, Irving Wajthed, jedan od direktora osnivača kolonije, koji je vršio pritisak da je sterilišu, i bio je čovjek koji je postavio direktora koji se zalagao za njenu sterilizaciju. Sama Bak nije bila slaboumna, niti je bila njena mati, niti njena kćerka, Vivijan Bak, koju je Keri dobila kao rezultat silovanja, a koja je bila proglašena za slaboumnu kao beba, jer, prema svjedočenju socijalnog radnika tokom suđenja: "Nešto se tu vidi što nije sasvim normalno, ali šta je to, ne mogu reći."

Nijedna od ovih činjenica nije bila važna za Vrhovni sud. Sud, kojim je predsjedavao Vilijam Havard Taft, bivši predsjednik i predsjednik Vrhovnog suda, glasao je 8 naprema 1 u korist potvrđivanja prisilne sterilizacije i ustavnosti samog zakona o eugeničkoj sterilizaciji države Virdžinija. Odluku je pisao Oliver Vendel Holms mlađi, jedan od najslavnijih i najpoštovanijih sudija u istoriji suda, koji je i sam bio eugeničar iz takozvane "Boston Brahmin" sekte nasljednog establišmenta Istočne obale.

U njegovoj [odluci](#), Holms je pravdao prisilnu sterilizaciju takvih kao Bak, pozivajući se na pravo vlade da vakciniše svoje građane protiv njihove volje:

"Bolje je za svijet ako, umjesto da čekamo i pogubimo degenerisano potomstvo zbog zločina, ili ih pustimo da gladuju zbog svoje imbecilnosti, društvo može da spriječi one koji su očevitno nesposobni da nastave svoju vrstu. Princip koji podržava prisilnu vakcinaciju je dovoljno širok da pokrije presjecanje jajovoda, " izjavio je prije nego što je skandalozno zaključio: "Tri generacije imbecila su dovoljne."

I time su prepreke bile uklonjene. Usvojeni su novi zakoni, a stari zakoni revidirani kako bi se uskladili sa odlukom Vrhovnog suda. Prisilne sterilizacije, koje su se ranije obavljale prikriveno, sada su bile prijavljivane s ponosom. Nekoliko hiljada osoba sterilisanih protiv svoje volje postalo je destine hiljada. Stvorena ogromnin bogatstvom Rokefelera i njima sličnim, nastupila je eugenička era. I, uz pomoć veoma dramatičnog pritiska od strane Rokefelera, spremala se da postane internacionalna.

Počevši od novembra 1922. godine i sve više tokom 1920-ih, Rokefeler fondacija započela je niz stipendija i odobrenja za njemačke naučnike. Ekvivalentne milionima dolara u današnjem novcu, ove stipendije su preobrazile njemačku naučnu ustanovu, razorenu nakon Prvog svjetskog rata. Novac fondacije našao je put do kofera Instituta cara Vilhelma, koji je bio niz naučnih organizacija, uključujući Institut za psihijatriju i Institut za antropologiju, Ljudsko nasljeđe i Eugeniku.

Jedan od glavnih uživaoca ove Rokefelerove velikodušnosti bio je Ernst Rudin, glavni istraživač na Institutu za psihijatriju cara Vilhelma, i ključni arhitekta njemačkog eugeničkog programa u okviru Trećeg rajha. Rudin je saradivao na uređenju službenih pravila i komentara za [Zakon o zabrani defektnog potomstva](#), koji je usvojen 14. jula 1933. godine, manje od šest mjeseci nakon što je predsjednik Paul Hindenburg imenovao Hitlera za prelaznog Kancelara. Taj zakon, kao i zakon iz

Virdžinije koji je potvrdio Vrhovni sud, i koji je doveo do sterilizacije Keri Bak i desetine hiljada drugih Amerikanaca, sačinjen je [po uzoru na](#) model Eugeničkog zakonodavnog akta o sterilizaciji Harija Laflina. Zakon je formirao "Genetske zdravstvene sudove" koji su mogli naložiti sterilizaciju "defektnih" u osam različitih kategorija: slaboumni, šizofrenici, manio-depresivni, oboljeli od Hantingtonove horeje, epileptičari, ljudi sa nasljednim deformacijama, slijepi i gluvi. Alkoholičari, koji su bili deveta kategorija, mogli su se po želji dodati na listu, vodeći računa da se na listu ne uključe obične pijanice. Do kraja godine, 62.400 Njemaca ustanovljeno je nepodesnim za razmnožavanje i bilo sterilisano protiv svoje volje. Do kraja 1945. taj broj je dostigao 400.000.

Tokom 1940-ih, ovaj eugenički program će se, u sklopu programa [Akcija T4](#) proširiti na eutanaziju, što je rezultiralo ubistvom više od 70.000 djece, starijih i psihijatrijskih pacijenata od strane nacističkog režima.

Kako se prašina Drugog svjetskog rata slijegala, ime "eugenika" postalo je u glavama većine ljudi sinonim za Naciste. Eugeničari, ogorčeni, znali su da se njihov rad nije mogao nastaviti pod imenom eugenike. Ali to nije značilo da se nije mogao nastaviti.

Ričard Grov: Dakle, nakon Drugog svjetskog rata ne čujete više o tome kao o eugenici. Ono što čujete je molekularna biologija, i te vrste kolokvijalnih termina koje je razvila Rokefeler fondacija, koja je bila jedna od porodica, prvenstveno u Americi, koja je pomagala njeno finansiranje u Americi, Britaniji i Njemačkoj, i koja je takođe finansirala Hitlera u to vrijeme. Postoji, dakle, dosta podudarnosti između ljudi koji su, zapravo, tamo finansirali genocid, i ljudi koji su imali zamisli o srezivanju stanovništva, kontroli stanovništva i sterilizaciji ljudi, i te ideje su nastavile da prožimaju društvo do današnjeg dana.

Kao što je saosnivač Američkog eugeničkog društva Frederik Osborn [napisao](#): "Eugenički ciljevi se najvjerovatnije mogu postići pod drugim imenom osim eugenike." Te je tako preselio Američko eugeničko društvo u kancelarije Savjeta za populaciju Džona D Rokefelera III, postavši predsjednik 1957. godine.

Rokefeleri i njihove kolege naftogarsi su kroz pokoljenja smatrali sebe upraviteljima planete, štiteći je od navale genetski inferiornih. Nisu odustajali od te namjere. Trebali su, jednostavno, da je pakuju pod drugim nazivom.

Drugi dio: Naftogarsi za klimatske promjene

Moris Strong: Uz sve dokaze koje smo pribavili u našim pripremama za Štokholmsku konferenciju, uključujući stavove mnogih vodećih svjetskih naučnika, ubijeđen sam da se proroci propasti moraju uzeti za ozbiljno. Drugim riječima, sudnji dan jeste mogućnost. Isto tako sam ubijeđen da sudnji dan nije neizbježan.

Izvor: [Moris Strong intervju \(BBC 1972.\)](#)

U teoriji, bilo bi gotovo nemoguće naći manje vjerovatnog kandidata za "Kuma" modernog pokreta za očuvanje životne sredine od Morisa Stronga. Meteorski uspon Stronga, koji je napustio osnovnu školu u seoskim zabitima krizom pogođene Manitobe, do visina bogatstva i političkog uticaja je

sam po sebi izuzetan. Još izuzetniji je sam broj ekoloških organizacija koje je osnovao, konferencija koje je vodio, kampanja kojima je rukovodio i broj priznanja koje je dobio [tokom svoje karijere](#) : Organizator Štokholmske konferencije o životnoj sredini, direktor i osnivač Programa Ujedinjenih nacija za životnu sredinu, Generalni sekretar Samita u Riu, osnivač Zemaljskog savjeta i pokreta za Povelju o Zemlji, predsjednik Svjetskog instituta za resurse, komesar Svjetske komisije za životnu sredinu i razvoj, i član upravnih odbora zbnjujućeg niza organizacija, od Međunarodnog instituta za održivi razvoj, preko Štokholmskog instituta za životnu sredinu do Afričko-Američkog instituta.

Ali možda najznačajnija stvar u vezi sa Strongom, tim sveprisutnim likom pokreta za životnu sredinu 20. vijeka, bila je njegova lična povijest: milioner iz naftnih nalazišta Alberte, koji je bio povezan sa Rokefelerom, dijelio je svoje vrijeme na kampanje za zaštitu životne sredine i rukovođenje glavnim naftnim kompanijama.

Da bismo shvatili kako je do toga došlo, moramo ispitati istorijat nastanka pokreta za očuvanje životne sredine. U poslijeratnom periodu, želja za kontrolom stanovništva stavila je novu masku: zaštita svijeta od iscprljivanja resursa, zagađenja i ekološke katastrofe. A, kao i uvijek, porodica Rokefeler bila je tu da obezbijedi finansiranje i organizacionu podršku kako bi usmjerila ovaj rastući pokret ka sopstvenim ciljevima.

Rejmon Bur: Predsjednik Nikson i američki kongers osnovali su Komisiju za rast stanovništva i američku budućnost. Predsjednik ove jedinstvene komisije je Džon D Rokefeler III.

Džon D Rokefeler III: Postoji veoma širok mandat. Niko prije nije imao mandat poput ovog, i samo iz toga se pitanje kvaliteta života pojavilo kao naizgled ključno pitanje.

Bur: Ali glavni zaključak je bio da je očito poželjna neka vrsta stabilizacije za državu.

JDR3: Da, rekli smo da je prihvaćeno da stanovništvo ne može nastaviti da raste neograničeno. Niko to ne dovodi u pitanje, a rekli smo na osnovu naših nalaza (da) smatramo da nacija treba sad da pozdravi i planira stabilizovanu populaciju. Cijelo pitanje zagađenja, životne sredine i stanovništva došlo je do izražaja u nevjerovatno brzom vremenu, i predsjednik Nikson je u julu 1969. godine izdao saopštenje kongresu isključivo o ovom pitanju, i želio bih da pročitam samo dvije rečenice iz tog saopštenja, jer mislim da ukazuju na njegovu zabrinutost u vezi sa ovom temom, i njegovo priznanje njenog značaja ovdje i širom svijeta. Rekao je, „*Jedan od najozbiljnijih izazova za ljudsku sudbinu u posljednjoj trećini ovog vijeka biće rast stanovništva. Da li će odgovor čovjeka na taj izazov biti uzrok ponosa ili očaja u 2000. godini zavisiće umnogome od onoga što činimo danas.*

Izvor: [Survival of Spaceship Earth \(1972\)](#)

Rokefelerima su se u oblikovanju međunarodnog pokreta za očuvanje životne sredine pridružili kolege naftogarsi preko Atlantika, uključujući britansku krunu u pozadini BP i holandsku krunu iza Rojal Dač Šela. A prelaz sa eugenike na kontrolu stanovništva, pa na ekologiju, omogućio je Džulijan Haksli, brat Aldousa Hakslija, autora *Hrabrog novog svijeta* ujedno i unuk "Darvinovog buldoga" TH Hakslija.

Džulijan Haksli je bio predani eugeničar i predsjedavajući Britanskog eugeničkog društva od 1959. do 1962. godine. Ali, kao i drugi eugeničari poslijeratnog vremena, shvaćao je potrebu da se sada

diskreditovani rad eugenike nastavi u drugom ruhu. Direktor osnivač Organizacije Ujedinjenih nacija za obrazovanje, nauku i kulturu (UNESCO), Haksli je pisao u [osnivačkom dokumentu organizacije](#) o potrebi da se pronađu načini kako bi se ideja eugenike ponovo učinila održivom:

"Trenutno je indirektni efekat civilizacije vjerovatno disgeničan umjesto egeničan; i u svakom slučaju izgleda vjerovatno da će se breme genetske gluposti, fizičke slabosti, mentalne nestabilnosti i sklonosti bolestima, koje već postoje u ljudskoj vrsti, pokazati kao prevelik teret za postizanje stvarnog napretka. Tako da, iako je sasvim tačno da će bilo kakva radikalna eugenička politika dugi niza godina biti politički i psihološki nemoguća, za UNESCO je važno da vidi da se problem eugenike preispituje sa najvećom pažnjom, i da je javnost informisana o značaju ovih pitanja, tako da mnogo toga što je sad nezamislivo, može barem postati zamislivo.

Haksli je pronašao savršen paravan za ponovno uvođenje onih "nezamislivih" ideja 1948. godine, kada je iskoristio UNESCO kao odskočnu dasku za osnivanje Međunarodnog udruženja za očuvanje prirode, i ponovo 1961. godine, kada je iskoristio tu agenciju kao odskočnu dasku da stvori Svjetski fond za prirodu (WWF). Kao saosnivači fonda, Haksliju su se pridružili ne samo holandski princ Bernard, osnivač Bilderberg grupe i bivši zaposlenik konglomerata IG Farben, i princ Filip od Engleske, već i Godfri A Rokefeler iz dinastije Rokefeler. Zajedno su se zavjetovali da će "ukrotiti javno mnijenje i obrazovati svijet o nužnosti očuvanja."

Godine obrazovanja o opterećenju koje rastuća ljudska populacija vrši na resurse zemlje, a koje su plaćali oni isti naftogarsi koji su upravo proveli prošlo stoljeće monopolišući jedan od ključnih svjetskih resursa, neizbježno su dovele do predvidljivog zaključka:

Hju Douns: Po prvi put u istoriji čovjeka, jedan međunarodni pokret je u nastajanju. Ljudi naroda i narodi svijeta udružili su se da pronađu odgovore. Ova zgrada i predstavnici svijeta drže rješenje. Vidjeli smo šta smo učinili da dovedemo do uništenja naše Zemlje. Zar nije sad vrijeme da se izliječi bolest koju smo sami stvorili?

Izvor: [Survival of Spaceship Earth \(1972\)](#)

Da, "lijek" za "bolest" čovječanstva, prema Rokefelerovoj propagandi, sa Džonom D. Rokefelerom III kao stručnim komentatorom, nalazio se u Ujedinjenim nacijama, čije je sjedište tako milostivo podarila porodica Rokefeler. Prvi korak ka otkrivanju tog lijeka bilo je organizovanje UN-ove Konferencije o ljudskoj životnoj sredini u Štokholmu 1972. godine, prve internacionalne konferencije o zaštiti životne sredine u svijetu.

Narator: Tokom 11 dana juna 1972. godine, Štokholm je bio magnet za sve koji su bili zabrinuti za životnu sredinu: 1.200 zvaničnih delegata iz 113 nacija bilo je u Štokholmu na prvoj Međunarodnoj konferenciji o životnoj sredini. Sastanak, koji je prvobitno Švedska predložila Ujedinjenim nacijama i koji je odobrila Generalna skupština 1968. godine, privukao je svjetsku pažnju.

U četiri kratke godine, tema ljudske okoline prešla je put od zadnjih stranica novina do udarnih vijesti sa naslovne strane.

Izvor: [Konferencija Ujedinjenih nacija o životnoj sredini iz 1972. godine \(prvi dio\)](#)

A, ko bi mogao bolje da nadgleda konferenciju i da položi institucionalni temelj za ovaj bujajuću pokret, podržavan od strane naftogarha, nego savršeni naftaš?

Moris Strong: Sama činjenica da je konferencija počela sa 113 zemalja učesnica, sa visokim predstavnicima tih zemalja, predstavljalo je samo po sebi značajan korak naprijed. Zato što je to više nego išta pokazalo stvarnu zabrinutost većine zemalja u svijetu.

Izvor: [Konferencija Ujedinjenih nacija o životnoj sredini iz 1972. godine \(prvi dio\)](#)

Cijeli život Moris Strong imao je neobjašnjivu sposobnost da bude na pravom mjestu u pravo vrijeme da upozna pravu osobu, kako bi uznapredovao na ljestvici. Rođen 1929. godine u Oak Lejku, Manitoba, i propativši za vrijeme Velike krize, ambiciozni mladi Strong napustio je školu sa 14 godina i uputio se na sjever da traži posao. Pronašavši put do Chesterfield Inlet, Strong je dobio posao kao kupac krzna za kompaniju Hadson bej i tu je upoznao "divljeg" Bila Ričardsona, tragača za rudnim bogatstvima, čija je žena, Meri Mekol, vodila porijeklo iz porodice iza Mekol-Frontenaka, jedne od najvećih kanadskih naftnih kompanija.

Elejn Djur: Dakle, gospodin Strong ulazi u veliki svijet preko tipa po imenu "divlji" Bil Ričardson, koji je bio neka vrsta tragača za rudnim blagom, vjenčanog u porodicu naftaša po imenu Mekol, čija se kompanija zvala Mekol-Frontenak. Ona je bila glavni uvoznik nafte sa Bliskog istoka, koju je odavno preuzela kompanija Teksako preko brokerske kuće Nezbit Tomson. Na neki način, gospodin Strong je upoznao svijet krupnih naftaša i svijet resursa kao veoma mlad. Pokupili su ga kao veoma pametno dijete, pod zaštitom čovjeka po imenu Pol Martin senior, koji je bio ministar u kabinetu i čiji će sin postati premijer Kanade, i bio je upoznat sa naftnim nalazištima preko ljudi u samom vrhu - što uključuje Dejvida Rokefelera.

Preko Ričardsona, Strong je stekao niz nevjerovatnih veza. Prvo su ga upoznali sa blagajnikom tada potpuno novih Ujedinjenih nacija, Noom Monodom. Nevjerovatno, Monod nije samo obezbijedio Strongu posao mlađeg oficira za bezbjednost u glavnom sjedištu UN-a, već je dozvolio mladom farmeru iz Manitobe da živi s njim u Njujorku. A dok je bio tamo, Monod je upoznao Stronga sa najvažnijim kontaktom u svom životu, Dejvidom Rokefelerom.

Od tog momenta, Strong je bio primljen u družinu. I od tog trenutka, gdje god bi Strong otišao, Rokefeler i njegovi saradnici su bili tu negdje u pozadini.

Veteran Standard oil-a, Džon Galager, omogućio je Strongu njegov veliki prodor na naftna nalazišta u Alberti, kada je napustio svoj posao bezbjednjaka u UN-u da bi se vratio u Kanadu. I kada je Moris Strong iznenada odlučio da ostavi posao s naftom, proda kuću i otputuje u Afriku, izdržavao se radeći za Rokefelerov CalTex u Najrobiju.

Kada je napustio taj posao 1954. godine i osnovao svoju kompaniju u Kanadi, unajmio je Henrija Brunija (bliskog prijatelja Rokefelerovog saradnika Džona J Mekloja) da upravlja njom, i postavio dvojicu predstavnika Standard oil-a iz Nju Džerzija u upravni odbor. Sa nepunih 30 godina, vodio je sopstvenu kompaniju i već bio milioner.

Kao i tokom svog života, Moris Strong iskoristio je ove veze i prilike u potpunosti. Nakon što je izabran da organizuje UN-ovu konferenciju o životnoj sredini u Štokholmu, postavljen je za povjerenika Rokefeler fondacije, koja je zatim finansirala njegovu kancelariju za samit u Štokholmu

i obezbijedila Barbaru Vard, stipendistkinju Karnegija, za njegov tim, kao i Rokefelerovog ekologa Renea Dubosa. Strong ih je angažovao da napišu "Samo jedna Zemlja", osnovni tekst u areni održivog razvoja, koji u velikoj mjeri [promovišu globalisti](#) kao ključni dokument za promovisanje globalnog upravljanja resursima.

Štokholmski samit iz 1972. je i dalje slavljn kao prekratnica u istoriji modernog pokreta za očuvanje životne sredine, koji ne samo da je doveo do prvih vladinih akcionih planova u Evropi, već i do stvaranju čitave jedne nove birokratije u UN-u: Program Ujedinjenih nacija za životnu sredinu (UNEP). Naravno, UN je imenovao Morisa Stronga za prvog direktora UNEP-a.

Ubrzo nakon toga, Strong je nastavio svoj dvostruki život prebacivši se nazad na posao s naftom.

Istočna Kanada bila je posebno teško pogođena OPEK-ovim naftnim embargom, a kao rezultat toga, tadašnji premijer, Pijer Trudo, stvorio je PetroCanada, kanadsku nacionalnu naftnu kompaniju. I koga je izabrao za prvog predsjednika kompanije? Nikog drugog do Morisa Stronga, tog od Rokefelera podržavanog "ekologa" krstaša.

Napustivši tu funkciju 1978. godine, Strong je nastavio sa nevjerovatnim nizom vladinih, privatnih i internacionalnih imenovanja, od predsjednika Kanadske razvojne investicione korporacije, do predsjednika AZL Resursi, pa do vođenja UN programa za pomoć gladnim u Africi.

Strong je 1987. godine pomogao da se organizuje još jedna konferencija o životnoj sredini, manje poznata, ali ne i manje značajna od samita u Štokholmu. Nazvan [4. Svjetski kongres o divljini](#), satsanak je održan u Denveru, Kolorado, i okupio je Stronga, Dejvida Rokefelera, [Edmonda de Rotšilda](#), tadašnjeg američkog ministra finansija, Džejsma Bejkera, i skupinu drugih naftogarha, bankara, globalista i moćnika iz Vošingtona, kako bi navodno razgovarali o životnoj sredini. Ono o čemu su zapravo razgovarali bilo je potpuno nevjerovatno:

Dejvid Lang: Stoga predlažem da se ovo ne nudi kroz demokratski proces. To bi trajalo predugo i progutalo previše naših sredstava za obrazovanje topovske hrane, koja, nažalost, naseljava Zemlju. Prinuđeni smo da primijenimo jedan skoro elitistički program, (tako) da možemo da vidimo dalje od naših naduvenih trbuha, i da gledamo u budućnost u vremenskim okvirima i rezultatima, koji se ne mogu lako razumjeti, ili koji mogu biti, uz intelektualno poštenje, svedeni na neku vrstu pojednostavljene definicije.

Izvor: [UN UNCED Zemaljski samit 1992, Džordž Hant](#)

To su bile riječi Dejvida Langa, bankara iz Montreala koji je govorio tokom konferencije. A Langu, Rokefelerima, Rotšildima i drugim bankarima i naftogarsima okupljenim na sastanku, većina stanovništva je "topovska hrana", koja "nažalost" (...) naseljava Zemlju." Ovo iskreno priznanje, savršena uklopljeno u eugeničke ideje u srcu globalnog pokreta za očuvanje sredine, čije su stvaranje finansirali naftogarsi, zabilježio je na traci Džordž Hant, biznismen iz Boldera (Boulder), Kolorado, koji se kao zabrinuti građanin dobrovoljno prijavio da pomogne oko konferencije, a vratio se prestravljen onim što je tamo vidio. Objavio je svoje snimke sastanka početkom 1990-ih, da upozori javnost na ovu grupu i njene krajnje ciljeve.

Hantov snimak uhvatio je trenutak kada je Moris Strong predstavljao barona Edmunda de Rotšilda - čiji je [rođak od oca](#) prodao Rotšildova azerbejdžanska naftna polja Rojal Dač Šelu 1911. godine - kao rodonačelnika pokreta za životnu sredinu i osnivača koncepta "konzervatorskog bankarstva".

Moris Strong: Jedna od najznačajnijih inicijativa koja je ovdje predočena za vaše razmatranje je program konzervatorskog bankarstva. Kao što smo pomenuli jutros, imamo, srećom, za predsjednika osobu koja je stvarno izvor ovog veoma značajnog koncepta. On je bio/jeste jedan od povjerenika Međunarodne fondacija za divljinu, koja je bila sponzor ovog sastanka. Bio je na prvoj konferenciji. Tako da je njegovo preobraćenje u odnos između očuvanja i ekonomskog razvoja bilo začetničko. Dakle, nema bolje osobe. U svom životu on utjelovljuje tu pozitivnu sintezu između životne sredine, očuvanja na jednoj strani, i ekonomije na drugoj, i ja sam prosto oduševljen što imam ovu priliku da vam predstavim Edmonda de Rotšilda.

Edmond de Rothschild: Moris, duboko se zahvaljujem za sve što si rekao, a ja bih zatražio od publike da sve što je rekao o meni uzme sa malom dozom rezerve.

Izvor: [UN UNCED Zemaljski samit 1992, Džordž Hant](#)

Na sastanku su postignuti neki važni ciljevi za naftogarhe. Doveo je to stvaranja [divljih područja](#), "ogromnih prostora prirodnog terena, iz kojih je javnost mogla biti u velikoj mjeri isključena. Ove oblasti trebalo je da budu odabrane i nadgledane od strane IUCN, onog istog organa koji je predsjednik Britanskog eugeničkog društva, Džulijan Haksli, koristio kao odskočnu dasku za stvaranje Svjetskog fonda za prirodu.

Drugi važan cilj konferencije bio je Rotšildov prijedlog za stvaranje takozvane "Svjetske banke za očuvanje", koja bi djelovala na nadnacionalnom nivou, i koordinisala finansiranje razvojnih projekata širom svijeta.

Edmond Rotšild: Sastanci koji se sad tiču koncepta internacionalnog programa bankarstva za očuvanje uključuju sve sektore ljudske zajednice: Vladine i međuvladine agencije, javne i privatne agencije, velike dobrotvorne fondacije, kao i obične pojedince širom svijeta. Razmišljajući o tome kako da dopre do šire javnosti, svaki korporativni entitet u svijetu da izdvoji, nadamo se oslobođen od poreza, dio svoje dobiti za finansiranje naše ekološke zaštite i zaštite životne sredine.

Dame i gospodo, svaka zemlja ima svoje probleme, svoje autohtone narode i svoju prirodu. Ova međunarodna banka za očuvanje ne smije poznavati ograničenja i granice."

Izvor: [UN UNCED Zemaljski samit 1992, Džordž Hant](#)

Ova svjetska banka za očuvanje bila je prosljeđena i konačno ostvarena na *sljedećoj* glavnoj konferenciji Morisa Stronga, koja je trebalo da posluži kao kruna njegove nevjerovatne karijere ekološkog krstaša, a koja je i dalje jedan od probnih kamena pokreta za očuvanje životne sredine: Samit u Rio de Žaneiru 1992. godine.

Narator: U junu 1992. godine, svijet se sastao u Rio de Žaneiru da raspravlja o sudbini planete Zemlje. Na ovom najvećem samitu, i prvom zemaljskom samitu ikada održanom, predstavnici 166 zemalja, 130 šefova država i 15.000 nevladinih organizacija okupili su se s nadom da će odlučiti o konkretnim sporazumima, koji bi uravnotežili očuvanje životne sredine sa ekonomskim potrebama.

Izvor: 1992 - Konferencija Ujedinjenih nacija o životnoj sredini i razvoju - Rio de Žaneiro - U našim rukama (1. dio)

Džordž HW Buš: I moj izraz zahvalnosti generalnom sekretaru Morisu Strongu za njegov neumorni rad na organizaciji ovog Svjetskog samita. Ovo je zaista historijski skup. Ima onih koji kažu da ekonomski rast i zaštita životne sredine ne mogu biti kompatibilni.

Džon Mjedžor: "Svijet je naš vrt i moramo ga zajedno gajiti. Ove nedelje u Riu smo počeli. Nakon Rija moramo nastaviti da to sprovodimo."

Moris Strong: "Ne možemo biti zadovoljni sobom. Ukoliko sporazumi postignuti ovdje nisu ispraćeni obavezama za značajne promjene - promjene, naravno, zaista za ljudsku vrstu po mom mišljenju, vaše ekscelencije - mi se jednostavno krećemo ka trenutku u 21. vijeku, kada bi stanje naše vrste moglo postati terminalno."

Izvor: Brazil - Rio Earth summit (B)

Premda je četvrti Svjetski kongres o divljini bio koristan za dalji razvoj agende Morisa Stronga i naftogarha, bio je samo priprema pozornice za Samit u Riu.

Na Samitu u Riu, Edmond Rotšild dobio je svoju "Svjetsku banku za očuvanje." Nazvan "Globalni fond za životnu sredinu" i lansiran na samitu, služio je kao mehanizam za finansiranje pet različitih konvencija UN-a, i obezbijedio milijarde dolara za finansiranje projekata za životnu sredinu i razvoj širom svijeta. Njegovih 18 "partnera za implementaciju" uključuju Organizaciju za hranu i poljoprivredu, finansiranu od strane Rokefelera, Međunarodno udruženje za očuvanje prirode, koje je osnovao Haksli, Program UN-a za životnu sredinu, koje je osnovao Moris Strong, i Svjetski fond za prirodu, koji su osnovali princ Bernard, princ Filip i Godfri Rokefeler.

Jedna od specijalnosti Globalnog fonda za životnu sredinu je "[razmjena duga za prirodu](#)", "Gdje se zemljama trećeg svijeta odobrava smanjenje duga u zamjenu za otvaranje zemlje za projekte razvoja životne sredine. Projekti nose troškove transakcija i do 5%, koji se isplaćuju izvođačima koji upravljaju i usmjeravaju investicije, a ne lokalnom stanovništvu poput [starosjedilaca ostrva Palavan](#), koji su izbačeni sa svoje zemlje i efikasno zbrisani sa lica zemlje.

Samit u Riu takođe je doveo do stvaranja Okvirne konvencije Ujedinjenih nacija o klimatskim promjenama, tijela kojem Međuvladin panel o klimatskim promjenama (IPCC) dostavlja svoje izvještaje. Mada se generalno smatraju neutralnim, nevladinim tijelima poput UNFCCC i IPCC, koja se oslanjaju samo na nauku i dokaze, vezane su ruke [uslovima](#) koje je Strong postavio kako bi donijeli samo jedan zaključak: čovječanstvo treba kriviti za klimatske promjene.

Dr. Tim Bol: Kada su uspostavili Međuvladin panel o klimatskim promjenama, Moris Strong, o kome bi trebali dosta da govorimo, napisao je odrednice za projekat, i prva odrednica je bila definicija klimatskih promjena, a on ih je namjerno ograničio samo na ljudske uzroke. Naravno, to je efikasno odstranilo sve prirodne uzroke i prirodne promjenljivosti, što objašnjava zašto ih ne vidite da razmatraju stvari poput Sunca i čitavu gomilu drugih pitanja. Potom je još više ograničio sa drugim odrednicama, uspostavio je tri radne grupe. Bila je tehnička grupa, Radna grupa 1, koja je napisala naučni izvještaj, a to je bilo 600 od 2.500 ljudi. Preostalih 1.900 ljudi je bilo u radnim grupama 2 i 3. E sad, te grupe su bile nebitne jer su morale prihvatiti nalaze Radne grupe 1, koji su

već bili ograničeni svojim smjernicama. Tako da, bez obzira na nalaze, radne grupe 2 i 3 su onda kazale: "Uredu, vi nama govorite da će biti zagrijavanje, i mi to prihvatamo kao činjenicu. Sad vidimo implikacije toga, i tu čujete sve one priče kako će se led otopiti, nivo mora podići, itd.

Dakle, većina izvještaja, koji su napisali 1.900 naučnika, prihvata bez pogovora nalaze prve grupe. Sada je Strong zaista ograničio rad još više, jer su došli i rekli: "Vidi sad, ovaj izvještaj se ne smije upotrijebiti za politiku," ali oni su onda uspostavili Sažetak za kreatore politike, apsolutnu kontradikciju toga. Sažetak za kreatore politike napisala je sasvim odvojena grupa, a oni su pisali nezavisno od naučnog izvještaja. Naučni izvještaj je završen i ostavljen po strani. Sažetak za kreatore politike je napisan i dat medijima, ali pravila - smjernice koje je postavio Strong - kažu da se Sažetak poziva na autore naučnog izvještaja, i kaže da vodite računa da se vaš naučni izvještaj slaže sa onim što je napisano u Sažetku.

Izvor: [The IPCC Exposed](#)

Drugi proizvod Samita u Riu bila je [Povelja o Zemlji](#), jedan kvazireligiozni tekst, koji je Mihail Gorbačov, na čijoj izradi je pomagao zajedno sa Morisom Strongom [pominjao](#) kao zamjenu za Deset zapovjesti, i koji je nastojao da uvede eru bogoslužjenja Gai i globalnu odgovornost. Izjavivši da "(su nužne temeljne promjene u našim vrijednostima, institucijama i načinu života", dokument potom savjetuje da moramo stvoriti svijet "zajedničke odgovornosti" za "zajednicu zemlje", prije nego što je zaključio:

"Da bi se izgradila održiva globalna zajednica, nacije svijeta moraju obnoviti svoju predanost prema Ujedinjenim nacijama, ispuniti svoje obaveze prema postojećim međunarodnim sporazumima, i podržati sprovođenje načela Povelje o Zemlji kroz međunarodno pravno obavezujuće instrumente za životnu sredinu i razvoj."

Patrik Vud: Pa, Povelja o Zemlji bila je jedan od nusproizvoda prvog Svjetskog samita. U dodatku moje knjige [Uspon Tehnokratije: Trojanski konj globalne transformacije](#), objavio sam Povelju o Zemlji, samo da bi ljudi mogli da vide svojim očima njen sadržaj. To je bio dokument kao ugovor sa svijetom. Bio je to veom religiozan, humanistički dokument, koji je pokušao da objedini svijet u jedan koncept globalizacije. To je bio vrlo definisan dokument, koji je potpisan - istorija seže prije toga, ali konačno su ga potpisale sve nacije u Ujedinjenim nacijama, a primarni autor Povelje o Zemlji bio je Stiven Rokefeler. I tako su Rokefeleri uvidjeli još rano da nisu dovoljni samo ekonomski sistem i samo nužno politički sistem kontrole, već takođe treba da uračunamo i religiozno vjerovanje, koje možemo iskoristiti da navedemo ljude da vjeruju da to što činimo je za njihovo dobro.

Ono na čemu su naftogarsi radili decenijama, i što su postigli u Riu 1992. godine, bio je završetak transformacije eugeničke filozofije, od priče o "sterilizaciji slaboumnih" do popularnog shvatanja čovječanstva kao kancera koji se mora odstraniti da bi Zemlja mogla da živi. Sada je dužnost bila da se "smanje karbonski otisci" i smanji stanovništvo u ime "spasavanja planete." Ali, umotan u ovaj novi rječnik, koji dolazi sa trendovskom, sveobuhvatnom i dobro finansiranom kampanjom, konačan ishod zvučao je izuzetno slično staroj eugenici.

Taker Karlson: Nova studija s Univerziteta u Lundu u Švedskoj kaže da je najbolji način da srežete vaš karbonski otisak, pod pretpostavkom da želite, da jednostavno odbijete da se reprodukujete.

Lišavanje nekih ljudi postojanja, kažu oni, štedi mnogo više ugljenika nego, ne znam, biti vegetarijanac, voziti bicikl na posao, ne ukrcavati se u avion.

Izvor: ['Stop having kids' - Taker Karslon večeras](#)

Dženifer Luden: Postoji nova studija u kojoj se kaže, zapravo, da ako smanjimo globalnu plodnost za pola djeteta po ženi, mogli bismo to možda postići. To bi umnogome pomoglo. Smanjilo bi za jednu petinu do četvrtine svih emisija ugljika potrebnih da se izbjegne ta prelomna tačka.

Izvor: [NPR pita: Da li treba da imamo manje djece zbog globalnog zagrijavanja?](#)

Bil Naj: Da li bi trebalo da vodimo politiku koja kažnjava ljude zbog toga što imaju više djece u razvijenom svijetu?

Gost: Dakle, mislim da bismo barem trebali da to razmotrimo.

Naj: Pa, barem razmatrati to je kao i učiniti.

Izvor: [Bil Naj: Da li bi trebalo kažnjavati roditelje u razvijenom svijetu koji imaju "više djece"?](#)

Izvještač Foks Njuza: U naporu da se smanji globalno zagrijavanje, djeca, prema nekima, su novi krivci. Jedan trust mozgova u Velikoj Britaniji kaže da previše djece je ono što čini planetu lošijom. Na pominjanje velikih porodica, sve preko dva djeteta, treba se mrštiti kao na ekološko ne-ne.

Izvor: [Endgame \(2007\)](#)

I, naftogarsi su uspjeli, a da javnost to nije ni primijetila, da se zaognu ovom novom zastavom kako bi izgledali, ne kao potomci milijardera naftne industrije, koji su stekli svoje bogatstvo pljačkajući zemlju i monopolišući prirodna bogatstva, već kao pobornici ekologije, koji će spasiti svijet od "topovske hrane", koja "nažalost naseljava zemlju".

Dejvid Rokefeler: Negativan uticaj porasta stanovništva, na sve planetarne ekosisteme, postaje zastrašujuće očigledan.

Izvor: [Dejvid Rokefeler govori o kontroli stanovništva](#)

Reks Tilerson: Dakle, mi smo bili članovi IPCC-a, napisali smo mnoge njihove radove, recenzirali smo sve njihove radove. Dakle, već decenijama se bavimo razumijevanjem i evolucijom našeg razumijevanja klimatskih promjena.

Izvor: [Reks Tilerson objašnjava svoj stav o klimatskim promjenama](#)

Narator: U Saudi Aramco nastojimo sve vrijeme da smanjimo uticaj naših operacija na životnu sredinu, od naftnog izvora do potrošača, i naša podrška Klimatskoj inicijativi za naftu i gas (OGCI) koja teži da bude katalizator konkretnih akcija za klimatske promjene kroz saradnju na tehnologijama i najboljoj praksi.

Izvor: [Saudi Aramco - Održiva proizvodnja](#)

Klaudio Deskalzi: Imamo zajednički razlog. Brinemo o životnoj sredini. Mislim da zajedno možemo bolje. Imamo kompetencije, imamo snagu, imamo alate da učinimo dobre stvari na ovom polju.

Amin H Naser: Tehnologija koja će biti razvijena kroz ovaj investicioni fond od 1 milijarde dolara, pomoći će nam da dugoročno smanjimo emisije.

Josu Jon Imaz: Želimo da izgradimo ekosistem inovacija po ovom pitanju, radeći zajedno.

Patrik Pojan: Udružujemo naše snage, možemo naći pragmatična i konkretna rješenja.

Izvor: [OGCI ulaže u inovativne tehnologije sa niskim emisijama](#)

Čak i danas, mase ogorčene zbog pošasti koju su izazvali krupni naftaši, zadovoljavaju se time što njihovo ogorčenje usmjeravaju isti oni naftogarsi kojima pokušavaju da se suprotstave, isti oni naftogarsi koji u potaji finansiraju i podržavaju svoj pokret za očuvanje životne sredine iza kulisa - i čak su na njegovom čelu.

Porodica Rokefeler našla se na naslovnim stranicama jer je u potpunosti izvukla svoje investicije iz nafte 2016. godine.

Narator: Rokefeleri, nasljednici naftnog bogatstva zbog kojeg je njihovo prezime postalo simbol američkog bogatstva, vjeruju da čine svoje prezimenjake ponosnim napuštajući naftu. Direktor fonda Stiven govorio je sa velikim poštovanjem o tajkunu Džonu D. Rokefeleru u saopštenju: *"Prilično smo uvjereni da ako bi bio živ danas, kao pronicljiv biznismen koji vidi u budućnost, on bi napustio fosilna goriva i investirao u čistu, obnovljivu energiju."*

Izvor: [Nasljednici Rokefeleru napuštaju naftu, Fortune](#)

Dejvid de Rotšild je jedno od blještavih svjetala predvodnika pokreta za životnu sredinu. Nazvan "plastični Isus" zbog svojih publicitetskih vratolomija i prilika za fotografisanje prerušen u zabrinutog ekologa, Dejvid de Rotšild - izdanak milijarderske bankarske porodice, koja je svom bogatstvu dodala azerbejdžanska naftna polja, i još uvijek ulaže u naftu kroz poduhvate poput Genie Energy - sad provodi vrijeme držeći predavanja ljudima o tome kako njihov stil života ubija polarne medvjede.

Dejvid de Rotšild: Moramo početi brzo trošiti novac na rješenja koja su nam pri ruci, da bi smo pokušali da pomognemo onim zemljama koje već sad vide efekte klimatskih promjena, i u biti, efekte naše potrošnje.

Izvor: [Rotšild kaže da su klimatske promjene 'prevazišle popularne teme'](#)

Princ Čarls je bez dlake na jeziku kad govori o temi globalnog zagrijavanja, upozoravajući svoje lojalne podanike da ukoliko ne stegnu kajševu i žive skromnijim životom, dovešće do smaka svijeta.

Princ Čarls: Dame i gospodo, bitka protiv klimatskih promjena je sasvim sigurno najjasniji i glavni izazov našeg vremena.

Ne možemo da ignorišemo simptome, i treba da djelujemo sad kako bismo obnovili zdravlje planete prije nego što bude prekasno. A to će, naravno, zathijevati nevidenu transformaciju naših zajednica, nauke, društava i načina života. Sve se temelji na prelasku na niskokarbonsku i kružnu ekonomiju.

Izvor: [Princ Čarls poziva na borbu protiv klimatskih promjena "prije nego što bude prekasno"](#)

Položen je temelj za ono što ovi naftogarsi nazivaju postkarbonskom erom. Više se ne radi o nafti. Nikad se nije ni radilo o nafti. Radi se o kontroli.

Treći dio: Agenda: Tehnokratija

M. King Habard: Dakle, čitav ovaj ciklus za svijet, da vam dam vremenski okvir za to - imajte na umu to počinje 1857. godine, i evo gdje smo bili prije otprilike tri ili četiri godine. Ovo su dokazane rezerve u toj eri, koje bi dosegle otprilike do ovdje, a procjena je da će se vrhunac desiti oko 1995. godine, i idemo u pad. Tih srednjih 80%, još jednom, prostire se od kasnih 60-ih do malo iza 2020. godine. Izračuno sam to ovdje, oko 56 godina. To pretpostavlja pravilnu evoluciju. To govori da će dijete rođeno, recimo, u posljednjih 10 godina, ako bude živjelo normalnim životom, vjerovatno vidjeti kad svijet potroši većinu nafte.

Izvor: [Merion King Habard o globalnom siromašenju naftnih zaliha \(1976\)](#)

Danas je Merion King Habard najpoznatiji kao istraživač Shell Oil-a, koji je 1950-ih stekao loš glas zbog predviđanja da će SAD dostići vrhunac proizvodnje nafte do 1970. godine, i da će skoro sve svjetske zalihe nafte biti iscrpljene do 2020. godine.

Ova teorija "Peak Oil-a", još ponekad nazvana i "[Habardov vrhunac](#)," bila je, kao i sve drugo poteklo od krupnih naftaša, prikladno smišljena laž, stvorena da navikne tržište na vještačke nestašice i tako održi visoke cijene nafte. Habardovo "predviđanje" nije bilo bazirano na bilo kakvim empirijskim podacima iz bilo kojeg naftnog polja, već se oslanjalo na Habardovo [pogrešno nagađanje](#) o preostalim rezervama nafte i na upotrebi heurističkog alata za modeliranje proizvodnje.

Kao Habardov štićenik i kolega u Shell Oil-u, Kenet Defajes je, [priznao](#) godinama kasnije: "Numerički metodi koje je Habard koristio za svoja predviđanja nisu kristalno jasni. Danas, 44 godina kasnije, pretpostavljam da je Habard, kao i svi drugi, prvo došao do zaključka, pa tek onda tragao za neobrađenim podacima i metodima da podupre svoj zaključak."

Neposredno pred smrt 1989. godine, sam Habard je [priznao](#) da kada je pokazao svoj rad o Peak Oil-u (vrhuncu nafte) upravnom direktoru Šela, prije nego što ga je pokazao svojim kolegama, direktor mu je rekao da ne "pretjeruje" sa svojim procjenama naftnih rezervi, ukazujući posebno na LG Viksa, rivalskog geofizičara koji je procijenio da su rezerve znatno veće, a time i da su predstojeće prijetnje nedovoljne ponude i potreba za visokim cijenama nafte znatno slabije.

Premda je danas Habard upamćen skoro jedino po svojoj Peak Oil tezi, bio je, zapravo, uključen u jedan mnogo veći, doživotni, projekat, pomažući da se izradi statut i inkorporiše pokret koji je, baš kao i eugenika, bio žestoko popularan prije skoro vijek, potom pao u nemilost u finom društvu, a ipak nastavlja da živi i danas pod drugim imenom. Taj pokret se zvao "Tehnokratija".

Arvid Peterson: Zdravo, ja sam Arvid Peterson, a ovo je prva od dvodijelne prezentacije o tehnokratiji, jednom alternativnom društvenom sistemu. Ovi programi nisu namijenjeni da vas zabave i rasonode, niti im je namjera da vas zaplaše. Razvijamo jedan novi pristup. Koji nije politički, finansijski, filozofski, pravni, religijski ili moralni. To je tehnološki pristup. Tehnokratija je naučni odgovor na društvene probleme Amerike, i tehnokratija je novi dizajn za društveni rad baziran na nauci. To je sredstvo kojim možemo preći u novu eru boljeg života."

Izvor: [Technocracy Full Presentation](#)

Tehnokratija se reklamirala kao društveni pokret, kao filozofija, naučno rješenje za političke i ekonomske probleme, i način za uređenje svijeta. Ali, u osnovi, to je ideja za novi međunarodni ekonomski poredak, koji treba da bude dizajniran i upravljan do u najsitnije detalje od strane nekolicine izabranih: "tehnokrata".

Patrik Vud: Tehnokratija je vrlo sažeto definisana 1938. godine vlastitom publikacijom [The Technocrat's Magazine](#). Oni to nazivaju sistemom naučno-projektovanog društva. Oni su smatrali sebe spojem prirodno-tehničkih i društvenih nauka, što je zaista protivrječnost. Društvene nauke nisu, po mom mišljenju, nauka, ali oni su to vjerovali. Tako da su vjerovali da mogu primijeniti na društvo naučne metode koje su koristili u prirodnim naukama. Takođe vjeruju da jedino oni mogu da upravljaju društvom na ispravan način. Kao rezultat dolaska tehnologije, koja je promijenila strukturu društva, mrzili su političare, mrzili su postojeću elitu, društvenu organizaciju kakva je bila, jer nije bila efikasna, nije bila zasnovana na očuvanju, ako želite da očuvate resurse. Te su preuzeli na sebe obavezu da definišu ekonomski model koji bi zamijenio kapitalizam i slobodno preduzetništvo, i to je upravo bilo to, smjena ekonomskog sistema.

Oslanjajući se na poziv Henrija Sen-Simona za naučno organizovanim socijalističkim sistemom, na pozitivizam i sekularni humanizam Avgusta Komtea, i "[Principe naučnog upravljanja](#)" koje je predlagao Frederik Tejlor, tehnokratski pokret je iznikao iz iste sredine progresivizma, pozitivizma i socijalnog darvinizma, iz kojeg se izrodila eugenika. Baš kao što su eugeničari vjerovali da se ljudska rasa može poboljšati selektivnim razmnožavanjem, pod kontrolom i rukovodstvom malog broja naučnika i milijardera, koji su ih podržavali, tako su tehnokrate takođe vjerovali da su mogli poboljšati društvene i ekonomske uslove čovječanstva kroz kontrolu i upravljanje društvom. I, na sreću naftogarha, tehnokrate bi poboljšali svijet zamjenjujući novac energetskim certifikatima.

Predvođen ekscentričnim "revolucionarnim" ekonomistom i sociologom Torstenom Veblenom, tehnokratski pokret oformljen oko Veblenove "Nove škole za društvena istraživanja" i "Tehničke alijanse" privukla je i inženjere i ozbiljne istraživače poput Kinga Habarda i Bakministra Fulera, i kolege ekscentrike poput Houarda Skota.

Skot, "misteriozni čovjek" nejasnog porijekla, etablirao se u Njujorku krajem Prvog svjetskog rata i smatran je "boemskim inženjerom". Godine 1920. otišao je da radi za Wobblies kao direktor za istraživanje, a naredne godine osnovao je Tehničku alijansu, grupu inženjera i naučnika okupljenu

oko Univerziteta Kolumbija, koja je, kao preteča tehnokratskog pokreta, zagovarala društvo kojim upravljaju naučnici i inženjeri.

1932. godine, harizmatični i rječiti Skot uspio je da se prikači Volteru Rautenstraču, profesoru na Kolumbiji i osnivaču univerzitetskog odsjeka za industrijski inženjering. Sa zajedničkim zanimanjem za tehnokratiju, njih dvojica postali su prijatelji i saveznici. Zahvaljujući Rautenstraču, Skot je bio u mogućnosti da se obrati rektoru Kolumbije, Nikolasu Mariju Batleru, za dozvolu za korišćenje univerzitetskih objekata. Batler, uvijek u potrazi za najnovijim progresivizmom, bio je zanesen tehnokratskim idejama, i uskoro je Skotov Komitet za tehnokratiju radio u podrumu Hamilton Hall-a.

Kada je Batler raširio glas o sljedećoj velikoj ideji koja se spremala u podrumu univerziteta, tehnokratija je postala senzacija. Ideja je hvaljena u štampi, Skot je postao tražen predavač, i čak je postojao ples nazvan po tom pokretu.

Skot je upoznao Kinga Habarda na Kolumbiji, i njih dvojica, rijedak par ozbiljnih istraživača i eksecntričnih revolucionara, su se momentalno pronašli. Njihov rad na Kolumbiji trebalo je da se naglo okonča, ali njihovo udruženje će trajati decenijama, i pomoći rađanju ideja koje će kasnije preobraziti svijet.

Patrik Vud: Tehnokratija je stvarno bila priznata kada je bila na Kolumbiji. Govorićemo o tome za koji trenutak, nisu trajali dugo jer, kako se ispostavilo, jedan on promotora tehnokratije, Hauard Skot, bio je prevarant. Bio je neka vrsta glavnog glasnogovornika pokreta, i napumpao je svoj rezime, kao što mnogi čine danas, nažalost, napumpao ga je i u suštini samo lagao o svojoj prošlosti i svom obrazovanju, i svi su pretpostavili da ima diplomu u nekakvom naprednom inženjerstvu, ili tako nešto, i znao je sve popularne izraze, ali jedan britki izvještač temeljno ga je provjerio i rekao: "Nigdje ne mogu da nađem gdje je ovaj tip diplomirao", i kad je Kolumbija otkrila da je ovaj tip bio prevarant, shvatili su da, pa, Batlerov ego se upetljao i rekao je: "Čovječe, ovi ljudi su me izigrali", i onda ih je sve šutnuo. Samo, bum! Samo ih izbacite. Rekao je: "Gubite se iz moje zgrade!" i svi su se razišli. Tehnokrate koje su ostale na Kolumbiji, od kojih su nekoliko u to vrijeme bili profesori na Kolumbiji, samo su zavezali gubicu, učitali se, vratili se nazad na posao, skontali: hoću da sačuvam svoj posao. Nikada više neću spominjati tehnokratiju. To nije značilo da su prestali da vjeruju, ali nisu govorili o tome dugo, dugo vremena na Kolumbiji.

Osramoćen, izbačen sa Kolumbije, i sa Komisijom za tehnokratiju zabranjenom skoro jednako brzo kao što je sastavljena, Skot je dotakao dno na ličnom planu. Bez novca i sa starim dugom pristiglim za naplatu, imao je samo jednu osobu na koju se mogao osloniti: M Kinga Habarda.

Habard je dozvolio Skotu da stanuje u njegovom stanu na Grinič Vilidžu, i iz svog džepa platio da podnese osnivački akt za Technocracy, Inc., novu člansku organizaciju koja će nastaviti načela tehnokratije. Prvi korak, bio je, naravno, da se precizno definišu ti principi.

Habard se dao na posao da napiše [Studijski kurs tehnokratije](#), Bibliju tehnokratskog pokreta. U njemu je Habard iznio viziju o "izobilju fizičkog bogatstva na kontinentalnoj skali na korišćenje svim kontinentalnim građanima", koja, upozorio je, "jedino može biti ostvarena uz kontinentalnu tehnološku kontrolu, vladanje funkcijom, Technate."

Tehnokratski sistem trebalo je da bude strukturisan oko nove monetarne paradigme, koja nije utemeljena na dolarima i centima, već na "energetskim certifikatima", koji predstavljaju neto energetske potrošnje nacije. Ovi certifikati bili bi denominirani u džulima i izdavani na osnovu neto energetske budžeta, koji se smatra prikladnim od strane naučnika koji upravljaju tehnokratskom državom. Građanima bi izdali jednak udio u nacionalnim certifikatima, i kupovali bi s njima, a podaci o tim kupovinama bi se slali nazad na analizu u organ za centralno planiranje. Ovim metodom, tehokrate su mogle, prema [riječima jednog od zagovornika](#), "stvoriti termodinamički uravnotežen teret proizvodnje i potrošnje, uklanjajući time nezaposlenost, dug i društvenu nepravdu."

U Studijskom kursu tehnokratije, Habard, kao dobar tehokrat, postavio je precizne uslove koji trebaju biti ispunjeni da bi se ova vizija ostvarila. Prema njemu, tehnokratija bi zahtijevala:

- da se ukupna potrošnja energije i svi potrošački izdaci u čitavoj naciji izračunaju i registruju na kontinuiranoj i trenutnoj osnovi,
- inventar cjelokupne proizvodnje i potrošnje za svaki sat i dan
- kompletan registar svih proizvoda dostupnih za prodaju, gdje su proizvedeni, koliko energije je utrošeno za njihovu proizvodnju, i kad i gdje su prodani.
- i konačno, "specifična registracija potrošnje svakog pojedinca, plus dosije i opis pojedinca.

Habardova vizija nije bila samo o totalitarnom društvu, u kojem je svaki detalj svake interakcije zabilježen i prijavljen centralnim vlastima, ali, za 1930-te, koncept konstantnog i momentalnog ažuriranja registra svake robe u ekonomiji nije bio samo odvažan, već na granici suludog.

Ipak, pateći se za vrijeme Velike krize, američki narod bio je voljan da sasluša bilo koju ideju, bez obzira kako neobična bila, da bi zamijenio postojeći sistem, koji ih je tako očigledno iznevjerio. Technocracy, Inc. jeste privukla pristalice, okupljajući na desetine hiljada kasnije tokom decenije. Ali Skotovo ekscentrično ponašanje, primoravanje članova da ga pozdravljaju na javnim mjestima i prekomjerna radio obraćanja, na kraju je dovelo do dugog i sporog gubljenja relevantnosti pokreta.

Habard nikada nije odbacio koncept tehnokratije, ali kada se pridružio Šelu kao istraživač, podnio je ostavku u odboru Technocracy, Inc. i izbjegavao direktno pominjanje te organizacije.

Tehokrate su skicirali obrise jednog potpuno uređenog i kontrolisanog društva, društva u kojem je energija temeljna mjera vrijednosti, i sva potrošnja i proizvodnja se do u tančine analiziraju od strane centralne vlasti. Technocracy, Inc. postoji još i danas, ali jezik i razmišljanje tehokrata su, poput eugenike, doživjeli metamorfozu. I, isto poput eugenike, ime je možda izbljedjelo, ali ideja živi dalje u rukama naftogarha.

Bil Turbal: Da li biste živjeli u zelenijem načinu života, ako biste mogli da zaradite od toga?

Kejt Silverton: To bi moglo biti moguće, ako bi se implementirao prijedlog vlade o ličnom sljedovanju emisije ugljika. Po toj šemi, svakome u Velikoj Britaniji bilo bi dodijeljeno godišnje sljedovanje ugljika.

Turnbal: Pohranjeni elektronski, kao kartice lojalnosti supermarketu, svaki put kada kupimo ili koristimo obnovljivu energiju, oduzimamo bi se bodovi. Na primjer: Korišćenje električne struje za napajanje uređaja u kući.

Silverton: Ili putovanje negdje avionom.

Turnbal: Ili čak kupovina goriva za kola [nanerazumljivo].

Silverton: Tako da, svi preostali bodovi mogli bi se onda prodati nazad centralnoj banci, jeste li još sa nama, ljudi kojima treba više, kao vozači, koji bi potrošili svoje sljedovanje, mogli bi da plate za dopunu.

Izvor: [BBC doručak: prijedlog za bonove za sljedovanje ugljika, 20/07/2006](#)

Racioniranje ugljika. Trgovina ugljikom. Porez na ugljik. Trgovina sljedovanjem ugljika. Baš kao što su stare tehnokrate zamišljali novi ekonomski poredak zasnovan na energiji, i upravljani diktatima naučnika i inženjera, tako i moderni oblik tehnokratije zamišlja ekonomski poredak u kojem se energija predviđa budžetom, određuje joj se cijena, i njome trguju međuvladini paneli naučnika i politička kasta koja narasta oko tih institucija.

Senator. Džej Rokefeler: Agencija za zaštitu životne sredine nije neozbiljna agencija. Stvorena je da reguliše emisije ugljen-dioksida, i ja sam govorio Udruženju za ugalj Zapadne Virdžinije, koje uglavnom ne vjeruje u nauku o klimi - oni ne vjeruju da postoji klimatski problem - i ja im govorim već više godina da je to pogrešno. Po mom sudu, nauka je istinita, nauka je nedvosmisleno istinita, i ugljik ima cijenu u njihovoj budućnosti. Rekao sam to prije nekoliko mjeseci - ugljik u njihovoj budućnosti ima cijenu.

Izvor: [Senator Rokefeler brani EPA, Nauka o klimi](#)

Al Gor: Ali, ja vjerujem da je trgovina karbonskim sljedovanjima bitan prvi korak, djelimično zato što je jedina osnova na kojoj možemo izgraditi viziju istinskog globalnog sporazuma, zato što je jako teško zamisliti harmonizovan globalni porez.

Izvor: [Kap and Trade jeste porez, Dindžel, Gor](#)

Kristina Figueres: Porez na ugljik, ili bilo koji drugi način određivanja cijene ugljika je, zapravo, sa ekonomske tačke gledišta, najefikasniji i najdjelotvorniji način da se to uradi, da? Možete da regulišete, možete da radite svakakve stvari, ali ništa ne predstavlja tako snažan tržišni signal privatnom sektoru kao cijena ugljika, bilo da se radi o porezu na ugljik ili cap-and-trade - ono što Kalifornija radi - ili bilo koja druga mjera koja vam na kraju daje cijenu ugljika. To je najjednostavniji, najčistiji, naj snažniji signal. Ako je to moguće, ja sam uz tebe.

Izvor: [Kristina Figueres: Susret sa klimatskim izazovom - perspektiva Ujedinjenih nacija](#)

Ove mjere se predstavljaju javnosti kao način kažnjavanja interesa krupnih naftaša, koji su proveli posljednji vijek gradeći monopol nad ključnim svjetskim resursima i pljačkajući zemlju u potrazi za profitom. Ono što oni ne shvataju, jer je namjerno zamračeno, je da su upravo ti isti interesi bili na djelu u stvaranju ovih šema u samom početku.

Republikanac Stiv Skalis: "Koliko ja razumijem, 1997. godine, kada ste bili potpredsjednik, izvršni direktor Enrona, Keni Lej, razgovarao je sa vama u Bijeloj kući o pomoći da se razvije ova vrsta politike, ova šema za trgovinu. Da li je to tačno? Da li je netačno? Izvještavali su o tome.

Al Gor: Ne znam, ali sastao sam se s Kenom Lejom, kao i mnogi drugi, prije nego što je iko znao da je podlac.

Skalis: Tačno. I jasno možete da vidite zašto su mnogi od nas zabrinuti zbog ovakve cap-and-trade vrste poreza na energiju, koji bi doslovno preokrenuo energetska ekonomiju ove zemlje.

Gor: Nisam ga poznavao dovoljno dobro da bih ga zvao "Keni".

Skalis: Ali ste ga poznavali dovoljno dobro da osmislite ovu šemu trgovine.

Izvor: [Kongres otkriva Al Gorove laži](#)

Početak devedesetih, Enron - sramotna tekasaška kompanija za trgovinu energijom, koja se pokazala kao potpuna prevara - [predvodila je](#) 20 milijardi vrijedan cap-and-trade EPA program za sumpor-dioksid, postavši odmah najveći trgovac na tržištu. Kao nastavak toga, kompanija pod vođstvom Kena Leja, počela je da lobira kod Klintonove administracije, posebno kod potpredsjednika Ala Gora, da oformi [slično tržište za ugljen-dioksid](#). Davši bogate priloge grupama za zaštitu okoline, poput Očuvanje prirode, čiji je Projekat o klimatskim promjenama zagovarao restrikcije na emisije ugljika, Enron je onda unajmio Kristofera Hornera, bivšeg člana Komiteta za životnu sredinu senatora Džoa Libermana, da lobira za međunarodni sporazum koji bi ograničio emisije i dozvolio trgovinu pravima na emisiju.

U tome im se pridružio Goldman saks, zloglasna investiciona banka sa Vol strita, koja je danas poznata po cirkulaciji zaposlenih između banke i američkog ministarstva finansija, koje je , [pomoglo da se oformi](#) Čikaška klimatska berza (Chicago Climate Exchange) kao prva sjevernoamerička platforma za trgovinu emisijama. 2004. godine, Al Gore, koji je proveo posljednje dvije decenije lobirajući za stvaranje tržišta za trgovinu ugljikom, osnovao je zajedno sa Dejvidom Bladom, izvršnim direktorom odjeljenja za menadžment aktiva u Goldman saksu, koji se povukao sa svoje pozicije da bi se upustio u posao sa Gorom, Generation Investment Management, partnerstvo za upravljanje investicijama, koje prodaje karbonske kompenzacije. Do kraja decenije, Gora su već isticali kao kandidata za prvog svjetskog [karbonskog milijardera](#).

Gor je i sam [naftogarh](#). Njegov otac, Al Gor senior, bio je blizak prijatelj Armanda Hamera, naftnog tajkuna koji stoji iza Occidental Petroleum-a. Nakon što je 1970. godine izgubio trku za sa mjesto u Senatu, Gorov otac je otišao da radi za Hamera u Occidental za 5000.000 dolara godišnje. Tokom svoje karijere, Gor senior nagomilao je akcije Occidental-a u vrijednosti stotine hiljada dolara, koje su u vrijeme njegove smrti pale u ruke staratelja njegove zaostavštine: nikog drugog do njegovog sina Ala Gora. Veza sa Occidental-om ne završava tu. Otkrivši cinkovu rudu na njihovom imanju u Tenesiju, Hamer je kupio Gorovu zemlju i prodao je nazad njima, polažući pravo na iskopavanje ruda, zajedno sa godišnjom isplatom od 20.000 dolara, koja je takođe pripala Goru nakon očeve smrti. Godine 2013., Gor je zaradio 100 milioan dolara prodavši Katarskoj vladi svoj rizični "Current TV" poduhvat, i onda je [bio iznenađen](#) kad su novinari bili više zainteresovani da razgovaraju o njegovom novcu od nafte nego o njegovoj novoj knjizi o uzrocima globalnog zagrijavanja.

Ali Gorova priča je samo primjer jedne šire pojave. Godine 2006. [Američko partnerstvo za klimatsku akciju](#) formirano je da stvori "[Poziv na akciju](#)" da se srežu emisije ugljika. Tu su izradili [Nacrt za zakonodavno djelovanje](#), koji je postao osnova za američki Zakon o čistoj energiji i

sigurnosti, nastojeći da stvore režim trgovine emisijama, prema modelu Evropske šeme trgovanja emisijama. A članovi Američkog partnerstva za klimatsku akciju? To je spisak glavnih naftogarha, uključujući BP, Conoco Philips i Dženeral motors.

Karbonski porez i trgovanje karbonom pokazali su se kao teški za prodati javnosti, koja je postajala sve opreznija, ali sa Pariskim sporazumom iz 2015., svijet je vidio do tada najveći iskorak u pravcu ove tehnokratske budućnosti, s kontrolom energije i raspodjelom ugljika. Onda i nije iznenađenje da su sam samit [sponzorisali](#) i glasno podržavali krupni naftaši.

Erik Šacker: Kakva je vaša pozicija i koju poruku biste poslali predsjedniku?

Bob Dadli: Pa, bili smo jasni u našoj podršci sporazumu o klimi u Parizu. Mi smo dio Klimatske inicijative za naftu i gas, koja je 10 velikih kompanija u svijetu koje rade na projektima i tehnologijama koje su potrebne. Mislim da svi želimo da znamo kako će formula funkcionisati, ali mislim da koncept Pariza treba da ostane u glavama svih ljudi po pitanju - mi moramo da preusmjerimo svijet na oblike energije sa manje ugljika, ne sumnjam da će se to desiti.

Izvor: [Izvršni direktor BP-a o Naftnom tržištu i Pariskom klimatskom sporazumu](#)

Džerard Mestralet: Da, smatram da je ono što se desilo u Parizu veoma, veoma važno, i gospodin Ban Ki Mun na (govorio) na liniji juče, to nije važno samo za planetu, ne samo za naše građane, ne samo za našu djecu, važno je za poslovanje.

Izvor: [EKO:nomija: Uloga biznisa u Pariskom sporazumu](#)

Ali korišćenje energije kao nove "mjere vrijednosti" za postkarbonsku ekonomiju je samo jedan element neotehnokratske vizije.

Kada je Habard napisao Studijski kurs tehnokratije, stavio je jasno do znanja da se tehnokratija ne može ostvariti bez danonoćnog nadzora sveukupne potrošnje energije, i kontinuiranog protoka podataka o svim proizvodima koje društvo proizvodi i troši. Međutim, dok je 1930-ih takav sistem izgledao iluzorna maštarija, danas se on već sprovodi.

Narator: Do sada ste možda čuli za pojam "Internet stvari". Zvuči zanimljivo, ali šta zapravo znači internet stvari (IS)? IS je evolucija mobilnih, kućnih i ugrađenih aplikacija koje su povezane sa internetom, integrišući veće računске sposobnosti i koristeći analitiku podataka kako bi izvlačili smislene informacije. Milijarde uređaja biće povezano na internetu, a, uskoro, na stotine milijardi uređaja. Povezujući se međusobno, srodni uređaji mogu postati inteligentni sistem sistema, i kada ovi inteligentni uređaji i sistemi sistema razmjenjuju podatke preko oblaka i analiziraju ih, mogu transformisati naše poslovanje, naše živote i naš svijet na bezbroj načina.

Izvor: [Internet stvari jednostavno objašnjen](#)

Reporter: Ova robna kuća u Bundangu uvela je novi način kupovine. Sa svojim sistemom "Pametnog kupca", mušterije uzmu mali skener i označe proizvod koji žele kupiti. Tako eliminišu gnjavažu s nošenjem teških stvari u korpi, da ne pominjem poteškoće u tome kako ih donijeti kući. Nakon što platite za proizvode na automatskom kiosku, roba se isporučuje pravo u vaš dom.

Kupac (preveden): Prije sam morao da čekam u dugim redovima na kasi, ali sad mogu da koristim sistem Pametnog kupca za plaćanje. To je stvarno zgodno.

Reporter: Pored svoje pogodnosti za kupce, sistem takođe pomaže prodavnicama da prikupe podatke o potrošačkim navikama svojih kupaca.

Izvor: [Nove pametne tehnologije mijenjaju naše svakodnevne aktivnosti](#)

Alis Bravo: Zašto stvoriti pametni grad? Pa, pametni gradovi više odgovaraju građanima i pomažu u smanjenju uticaja na životnu sredinu.

Majkl Liu: Oni su najisplativiji i sigurniji.

Karlos Himenez: Pametni gradovi čine ljude srećnijim i povezanijim sa svojom zajednicom.

Izvor: [AT&T Pametni gradovi](#)

Narator: Danas, više ljudi živi u gradovima nego ikada prije, i s dobrim razlogom. Gradovi su centri trgovine, inovacija, kulture i mogućnosti. Kao takvi, oni su složeni entiteti, koji sadrže mnogo različitih međusobno povezanih sistema. Kako sve više ljudi seli u gradove i vrše pritisak na ove sisteme, jedna važna promjena pomaže gradovima da se nose sa ovim izazovom: povećanje podataka. Gradovi postaju sve instrumentalniji. Senzori koji omogućuju hvatanje svih vrsta podataka integrišu se kroz gradske sisteme, pružajući ključne informacije o gradskim aktivnostima i operacijama. Senzori na mostu šalju podatke o njegovom fizičkom stanju. Kamera na autoputu odašilje protok saobraćaja, a digitalni mjerači bilježe potrošnju vode i energije u realnom vremenu. Mobilni i društveni kanali omogućuju lokalnim vladama i građanima da komuniciraju međusobno, stvarajući još jedan izvor korisnih podataka. Napredna analitika može sada odmah da identifikuje trendove i obrasce unutar ovih masivnih količina podataka. Informacije se mogu integrisati, prikupiti i podijeliti preko komandnih tabli, vizualizacija i upozorenja kako bi omogućile razumijevanje i saradnju između sistema, agencija i grupa.

Izvor: [Kako to radi:Pametniji gradovi](#)

Narator: Pametni dom komunicira s mrežom, i omogućuje potrošačima da upravljaju svojom potrošnjom električne energije. Češćim mjerenjem potrošnje električne energije u kućama uz pomoć pametnog mjerača, komunalne službe mogu svojim potrošačima dati mnogo bolju informaciju kako bi vodili računa o računima za struju. Unutar pametnog doma, Home area network, ili HAN, povezuje pametne kućne aparate, termostate i druge električne uređaje u jedan sistem za upravljanje energijom.

Izvor: [What is the Smart Grid?](#)

Džoš Del Sol: S pametnim mjeračima, biće u stanju da tačno kažu šta se dešava u vašoj kući do u mikrosekundu, bazirano na danonoćnoj komunikaciji s drugim kućnim aparatima. Što će takođe u budućnosti, ako se to skroz sprovede, i ako ne bude negativne reakcije javnosti, svi vaši kućni aparati će trebati da imaju bežični odašiljaču sebi, i moraće imati certifikat nekog "pametnog programa".

To znači ne samo - samo da za trenutak ostavimo po strani pitanje zdravlja - to znači da ne samo što vaš pametni mjerac emituje u prosjeku 13.000 mikrotalasnih impulsa po danu, već će svaki vaš kućni aparat činiti istu stvar, zato što će biti potrebno da komunicira sa pametnim mjeracem. To je ozbiljna zabrinutost i vrat ćemo se na to kasnije. Ali što se tiče pitanja privatnosti, da zaronimo u srž stvari, trenutni [direktor CIA, Dejvid Petrejas je citiran](#): "Koristićemo pametne kućne aparate da vas špijuniramo", i to se već uveliko postavlja tamo. To je nekako, to sad dolazi do tačke, Džejms - i siguran sam da ti to vidiš - to je, kao, sve više ti se unose u lice. I to je kao ta kolektivna sila kontrolora, i oni kao kažu: "To je ono što ćemo uraditi, a šta ćeš ti da uradiš povodom toga?" Tako, da nas skoro izazivaju u stilu školskog siledžije: "Šta ćete uraditi povodom toga?"

Izvor: [Korbet report radio 230 - Take back your power with Josh Del Sol](#)

Još jednom, od nas se traži da vjerujemo da snažni korporativni interesi, iz kojih pristiže ova tehnologija na koordinisan način, čine to za dobrobit ljudi. Da ova tehnologija pomaže da se spasi Zemlja. I još jednom, obmanuti smo.

Tehnokratski program nije zarad spasavanja zemlje. Ne radi se o pomaganju ljudima. Ne radi se o zarađivanju novca. Radi se o potpunoj kontroli svakog aspekta svakodnevnog života.

Patrik Vud: Postoje dva nivoa .... Način na koji ja posmatram tehnokratiju, postoje dva nivoa djelovanja istovremeno. Postoji operativna strana, koja se bavi stvarima poput pametne mreže. To ima veze sa stvarima kao što su razne tehnokratske inovacije, nadzor i druge vruće teme za tehnokratiju. To su operativna pitanja. Sa strateške tačke gledišta, a to je gdje su na djelu ljudi tipa kao Rokefeler, to je drugačiji pogled na to kuda stvari idu. Na operativnom nivou, to se kreće prema naučnoj diktaturi, i ne morate biti vizionar da bi ste to shvatili. Ne morate. To je tu.

Ali na strateškoj osnovi, šta se dešava je da postoji masivna otimačina za resursima širom cijele planete. A kad kažem otimačina za resursima, morate se staviti na mjesto Rokefelera - na mjesto bankara, ili Rotšilda ili bilo šta - i reći: "Šta se radi kad nestane novca? Šta se radi? Kad isišete svu vrijednost iz monetarnih sistema koje ste stvorili, šta je preostalo? "

E, ti i ja ne razmišljamo o takvim stvarima jer nemamo toliko mnogo novca, ali ovi ljudi u vrhu, posebno bankari, siguran sam da ostaju noću budni, razmišljajući: "Šta poslije novca? Šta dolazi nakon novca?" Posebno je porodica Rokefeler oduvijek bila resursno intenzivna porodica. Zbog toga je nafta uopšte bila bitna. Nafta je bila resurs, i oni su shvatili da će energija biti najznačajniji činilac u svijetu u odnosu na bilo koji drugi tip resursa. Oni su to shvatili, i zbog toga su htjeli da stvore monopol nad energijom.

Dakle, danas, kad je novac obescijenjen, jedino što preostaje je da prigrabe resurse za sebe, a održivi razvoj je upravo to. On meni i tebi oduzima svjetske resurse, oduzima ih privatnim kompanijama koje nisu dio klike, takoreći, i prenose ih u globalni zajednički povjerenički fond, kojim će upravljati za svoju dobrobit. To nije ništa drugo do neofeudalizam još jednom, gdje su resursi u vlasništvu nekolicine, dok svi ostali mogu da rade s tim resursima po njihovoj želji i uz njihovo dopuštenje.

Tehnokrate i funkcioneri ove agende, poput Habarda i njegovih kolega u Technocracy, Inc., bili su prvi pobornici ove ideje jer su vjerovali da će oni, tehnokrate i inženjeri, biti u stanju da riješe svjetske probleme. Ali naftogarsi i bankari, koji su finansirali njihove zamisli, učinili su to zato što

bi im to pomoglo da postanu vladari tako savršeno izrađenog sistema, da nikakav resurs, nikakva sirovina, nijedna osoba ne bi bila izvan njihove kontrole.

A sada, u 21. vijeku, tehnokratska vizija postaje vidljiva. A, usput joj pomaže javnost, koja vjeruje da postkarbonska budućnost predstavlja kraj naftogarihije. Teško da mogu više biti u krivu.

ZAKLJUČAK

Nafta. Nikad se nije ni radilo o nafti. Radi se o kontroli. Kontroli nad energijom, i proizvodnjom, i potrošnjom. Kontroli nad svjetskim resursima. Kontroli stanovništva. Kontroli nad samim čovječanstvom.

Džo Plamer: Svaka druga stvar koju je elita predložila nije ništa drugo nego izgovor za ono za čim streme od početka. Dakle, dok pišem knjigu [Tragedija i nada 101](#), raspravljam o tom konceptu kako elita nastoji da zavlada svim naseljivim dijelovima svijeta, i oni ne žele da ih obezbijede za sebe, pa da im poslije mogu biti oduzeti. Dakle, oni smišljaju izgovor, koji mogu prodati i narodu, ali takođe i administrativnoj klasi, koja opravdava to što oni pokušavaju da urade - što moraju da urade. Tako, bilo da je u pitanju historija globalnog zagrijavanja, ili tehnokratija, ili Agenda 2030, bilo da je eugenika, postoji zajednička nit koja se provlači kroz sve to, i ta zajednička nit je želja da se konsoliduje i upražnjava moć prinude. U slučaju eugenike, radi se o želji da se konsoliduje i upražnjava krajnja moć, što je moć odlučivanja ko će živjeti, a ko umrijeti, kome će biti dozvoljeno da postoji u genetskom fondu od sad pa nadalje.

Slika je sumorna, i još je sumornija zbog činjenice da je toliko mnogo ljudi obmanuto vjerujući da je krajni cilj naftogarha, cilj tehnokratske kontrole, mikromenadžmenta naših svakodnevnih života, i na kraju, eliminacija "topovske hrane" iz genetskog fonda, zapravo u njihovom interesu.

Naftogarsi, zaklonjeni iza dimne zavjese "održivog razvoja" i "postkarbonske" ekonomije, bliži su nego ikada ostvarenju svog pravog cilja totalne kontrole.

Ali ako ljudi nastradaju zbog nepoznavanja ove agende, onda je njeno razumijevanje prvi korak ka rješenju.

Patrik Vud: Teško je boriti se protiv neprijatelja kojeg ne prepoznajete, ili ne vidite. To je najveći problem danas u svijetu, po mom mišljenju, ljudi uopšte ne vide ove stvari. Tako dobro su zameli tragove, da niko ne može da ih vidi. Kako se možete boriti protiv neprijatelja kojeg ne znate? Mislim da je čuveni kineski general Sun Ksiu to iznio prije nekoliko stotina godina. Ne možeš se boriti protiv neprijatelja kojeg ne poznaješ. Prvo moramo prepoznati neprijatelja.

Ričard A Grov Pa, krupni naftaši su osvojili svijet jer je cilj monopolizacija svih resursa planete, a da bi dostigli taj cilj, morate monopolizovati energetske aspekte ljudi širom planete. Ali, isto tako morate kontrolisati hranu - stvarnu energiju za ljudska bića, čiju energiju želite da kontrolišete. Ako kontrolišete ta dva aspekta, Zelenu revoluciju i Gensku revoluciju, onda ste u stanju da kontrolišete čitavu planetu, svaki resurs na njoj, i u biti ugasite slobodu za sva vremena.

Dakle, [Kako su krupni naftaši osvojili svijet](#) je već obrađeno u filmu. *Zašto* su krupni naftaši osvojili svijet bavi se kompleksnostima kontrole stanovništva - ne zarad novca, jer ovo su ljudi koji štampaju novac ni iz čega i to naplaćuju. Dakle, to je studija o moći. Pa, zašto su htjeli da to urade

nama ostalima? Zato što mogu, i zato što smo do sada bili tolerantni i nismo dovoljno pružali otpor da to zaustavimo. E, tu se mi danas nalazimo. Postajemo informisani o istoriji, tako da zapravo možemo odrediti naš pravac za budućnost, da ocrtao na karti naš pravac, i da stignemo na neko mjesto koje podsjeća na kognitivnu slobodu, i fizičku slobodu i pravdu za sve.

Krupni naftaši. Veliki farmaceuti. Zelena revolucija. Genetski inženjering. Eugenika. Pokret za zaštitu životne sredine. Tehnokratija. Jedan od hiljadu ljudi ne bi mogao detaljno opisati razvoj ovih ideja, ili ljude i planove koji ih povezuju. Ali, ako ste pogledali ovaj dokumentarac, onda ste sad ta jedna osoba u hiljadu. Pitanje je: "Šta ćete učiniti sa ovom informacijom?"

Dok pohod naftogarha za potpunom kontrolom postaje vidljiv, teško je sjetiti se da je sve započelo prije vijek i po s "Đavoljim Bilom" Rokefelerom, beznačajnim trgovcem zmijskim uljem, uvijek u bjekstvu od posljednje grupe ljudi koje je uspio prevariti. Na neki način, ništa se nije promijenilo osim obima prevare i broja žrtava koje su nasjele na prevaru. Ali sad kad znate za to zmijsko ulje koje se nudi ljudima, jedino bitno pitanje je: Hoćete li ga popiti?